

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

31. ŘÍJNA 2004

Z obsahu:

Bůh Spasitel

Katecheze Jana Pavla II.
13. října 2004
- strana 2 -

Slavnost Všech svatých

„Blahoslavení jste...“
(Mt 5,1,1-12)
- strana 4 -

Svědectví svědků krve

- strana 4 -

„Kateřinka“ - učitelka očistce

Paolo Risso
- strana 5 -

Stvoření

Vzrušující pokroky vědy
rozšířily významně pro
celé lidstvo poznatky
o vesmíru, který kolem
sebe pozorujeme
- strana 8 -

Pater Bill

Christian Parmantier -
(dokončení z čísla
41/2004)
- strana 10 -

Zkušenosti P. Billa

Zdrojem nemocí je hřích
- strana 12 -

Papež Pius XII. (36)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Bůh Spasitel

Máme před sebou slavný hymnus díkyvzdání, který otevírá list Efezským, teologicky i duchovně velmi hutnou stránku, obdivuhodné vyjádření víry a snad i liturgie Církve z apoštolských dob.

Předkládá se čtyřikrát, ve všech týdnech, na které se člení liturgie nešpor, aby věřící mohl rozjímat o tomto velkolepém obraze Krista, srdci křesťanské spirituality a kultu, ale také principu jednoty a smyslu všehomíru a celých dějin. Díkyvzdání stoupá od lidstva k Otci, který je na nebesích (srov. v. 3), a vychází přitom ze Synova spasitelného díla.

Odvěký Boží plán

Začíná věčným Božím plánem, k jehož uskutečnění je povolán Kristus. V tomto záměru září především naše vyvolení, abychom se stali *svatí a neposkrvnění* nejen v rovině rituální – jak by se mohlo zdát podle nápovery těchto sugestivních přívlastků, používaných ve Starém zákoně v obětním kultu – ale dokonce i v *lásce* (srov. v. 4). Jedná se tedy o svatost a o čistotu mravní, existenciální, vnitřní.

Otec má totiž pro nás na mysli nejvyšší metu: skrze Krista pro nás stanoví, abychom přijali jako dar synovskou důstojnost, abychom se stali Otcovými syny a Ježíšovými bratry (srov. Řím 8,14.23; 9,4; Gal 4,5). Tento dar milosti se vylévá skrze *milovaného Syna*, jednorozeného par excellence (srov. v. 5–6).

Radikální proměna

Touto cestou v nás Otec působí radikální proměnu: úplné osvobození od zla, *vykoupení skrze krev Kristovu, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost* (srov. v. 7). Kristova oběť na kříži, nejvyšší akt lásky a solidarity, vylévá na nás přehojnou vlnu světla *moudrosti a prozíravosti* (srov. v. 8). Jsme proměnění tvorové: náš hřích je smazán, poznáváme Pána v plnosti. A jelikož poznání je v biblické řeči výrazem pro lásku, uvádí nás ještě hlouběji do *tajemství* Boží vůle (srov. v. 9).

Jedná se totiž o *tajemství* jakožto transcendentní a dokonalý projekt, jehož obsahem je úžasný plán spásy: *sjednotit v Kristu vše, co je na nebi i na zemi* (v. 10). Řecký text napovídá, že Kristus se stal kefalaión, totiž kardinálním bodem, ústřední osou, v níž se všechno stvoření sbíhá a dostává smysl. Tých řecký výraz nás zaměřuje k jinému, drahému listům k Efezským a Kolosa-

nům: kefale, *hlava*, což označuje funkci, jakou Kristus plní v Církvi.

Nyní je pohled ještě širší, téměř kosmický, neboť zahrnuje dimenzi Církve, zvláště specifickou pro Kristovo dílo. On usmířil se sebou všechno jak na nebi, tak na zemi tím, že krví prolitou na kříži zjednal pokoj (Kol 1,20).

Starobylá modlitba díky

Uzavřeme naši úvahu modlitbou chvály a vděčnosti za vykoupění, které Kristus v nás vykonal. Učínme tak slovy textu zachovaného na starém papýru ze čtvrtého století.

„Vzýváme tě, Pane Bože. Ty znáš všechny věci, nic ti neunikne, Mistře pravdy. Stvořil jsi vesmír a bdíš nad každou bytostí. Vedeš po cestě pravdy ty, kteří byli v temnotách a ve stínu smrti. Ty chceš spasit všechny lidi a dát jim poznat pravdu. Všichni společně ti vzdáváme chválu v děkvných hymnech.“ Prosebník pak pokračuje: „Vykoupil jsi nás drahocennou a neposkrvňenou krví svého jediného Syna ze vši zbloudilosti a z otroctví. Osvobodil jsi nás od démona a poskytl nám slávu a svobodu. Byli jsme mrtví, a ty jsi nám dal znovu se narodit v Duchu na duši i na těle. Byli jsme poskrvnění, a očistil

Jan Pavel II. při generální audienci 13. října 2004

jsi nás. Prosíme tě tedy, Otče milosrdenství a Bože veškeré útěchy, utvrď nás v našem povolání, v klanění a ve věrnosti.“ Modlitba končí invokací: „Posilni nás, dobrotivý Pane, svou silou. Osviť naši duši svou útěchou... Dopřej nám, abychom se dívali, hledali a rozjímalí o dobrech nebeských a nikoliv těch pozemských. Tak pro sílu tvé milosti bude vzdávána sláva všemohoucí, nejsvětější moci, hodné vši chvály, v Ježíši Kristu, milovaném Synu, s Duchem Svatým na věky věků. Amen.“ (A. Hamman, *Preghiere dei primi cristiani*, Milán 1955. s. 92–94)

Bolletino Vaticano 13. 10. 2004
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Počty lidí, kteří se na přelomu října a listopadu procházejí hřbitovními branami, daleko překračují počty těch, kteří procházejí i branami chrámů. „Památka zesnulých“ se udržela i v sekularizovaném kalendáři a splývá s křesťanskou památkou podobně jako zatím přetrvává toto spojení o Vánocích a Velikonocích.

Společnost, která si dala do svého programu zcela se distancovat od Boha, snaží se ovšem zbavit Boha i v případě těchto svou podstatou vysloveně náboženských památek. Vánoce se staly svátky dárkového šílenství, Velikonoce svátky jara, vajíček a zajičků a myšlenku na mrtvé má zaplašit vynález halloweenového paskvilu. Všechno to ovšem představuje pouze křečovitý pokus strčit hlavu do písku. Všechny ony tři příležitosti se totiž týkají podstatně samotné lidské existence, tedy otázky po smyslu našeho života. Hřbitovy jako poslední stanice pozemského lidského putování tuto otázku kladou nesmlouvavě a na tom se nic nezmění, ani kdyby se všechny proměnily v rozptylové louky. Na tuto otázku existu-

je jen jediná správná odpověď a ta vyplývá z cíle a smyslu, který dal Stvořitel všemu, co stvořil. Jestliže je jeho záměr vědomě ignorován, musí se takto nabouraná lidská existence nutně ocitnout v absurdní situaci. A dnes jsme toho skutečně svědky.

Současná vyspělá společnost na jedné straně pěstuje přímo fanatický **kult zdraví a života**. Ale aby mohla své sekularizované zbožňování života realizovat, pocítuje nezbytnost prosazovat zcela absurdně postoje a aktivity, které jsou otevřeným projevem krajní neúcty k člověku, protože jsou vysloveně zaměřené přímo **proti životu**: od potratů přes devalvací rodiny jako kolébky lidského života, přes závislosti dohánějící k sebevraždám až k zákonem legalizovaným vraždám starých a nemocných osob, o vážném ohrožování přirozeného prostředí nezbytného k životu ani nemluvě. Výsledkem je, že společnost, která zbožňuje mládí a sílu, neúprosně stárne a ve skutečnosti ohrožuje svou budoucnost tím, že směřuje k vymírání. Aby na to nemusela myslet, rozvinula

Pokračování na str. 9

Požehnaná návštěva

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dnes musím zůstat v tvém domě

Pospěš do Jericha. Tvůj Pán a Mistr uzdravil u jerišské brány slepého a tento jeho zázrak vyvolal velké pozdvižení. Zpráva o tom se šíří městem a kde kdo by chtěl spatřit Divotvůrce. Setkání s Ježíšem stojí za to, abys zanechal svých zájmů a starostí a podstoupil třeba i námahu, abys nepromarnil vzácnou příležitost. I pro ty, kteří jdou za Pánem z pouhé zvědavosti, má připraveny své dary.

V davu, na který narazíš, snadno unikne tvé pozornosti muž, který je zvláště malé postavy a právě proto nevidí Ježíše tak, jak by si přál. Ale není to jen pro jeho malou postavu. Brání mu v tom i nepřítel spoluobčanů, kteří mu nijak nevycházejí vstříc, protože se u nich netěší oblibě. Pohrdají jím jako veřejným hříšníkem a přímo zrádcem, protože příslužuje okupantům, aby se mohl obohatit. Zatím ho zajímaly především peníze, ale překvapující zvěsti o Nazaretském probudily náhle jeho zvědavost. Zájem uvidět proroka ho zcela ovládl do té míry, že opustil své pracoviště a využívá všechnu svou vynalézavost, aby překonal překážky a uviděl proroka. Předbíhá celý zástup a zcela bez ohledu na své postavení napodobuje kluky, kteří vyhlížejí průvod v korunách stromů. Na jeho příkladu máš poznat, jak dobře si počíná ten, kdo nepřeslechne Pánovo volání: je ochoten vystoupit ze sebe a ze svého prostředí, jen aby ho mohl spatřit.

Zatoužit po Ježíši znamená zajistit si setkání, které nakonec překonává všechna očekávání. Jerišský celník si vylezl na strom, aby mohl Ježíše aspoň spatřit. Ale Ježíš se zastavuje právě u jeho stromu, jako by do Jericha vstoupil jen kvůli němu: *Sestup rychle dolů. Dnes musím zůstat v tvém domě.* Zástup volky nevolky musí udělat nenáviděnému výběřčímu místo, aby mohl stanout božskému Mistru tváří v tvář.

Prožít se Zacheem jeho nečekané překvapení. Veliká radost se tu nevyhnutelně mísí s nemírnou úctou, ale také s rostoucím hlubokým zahanbením. Tento veřejný hříšník si pojednou uvědomuje, že s vysokou poctou, které se mu nezaslouženě dostává, se vůbec nesrovnává jeho dosavadní způsob života. Ježíš vstupuje do jeho domu především proto, aby mohl vstoupit do jeho srdce. S ním tam přichází milosrdná láska a milost, která způsobuje radikální obrácení. Srdce, které ještě ráno bylo bezcitné, sobecky vypočítavé, se náhle otevírá. Sám si ukládá neobyčejné pokání: *Pane, polovinu majetku dám chudým.* Druhá po-

lovina poslouží k tomu, aby vrchovatě nahradil to, oč nespravedlivě připravil své bližní. Není to ta nejlepší pocta, jakou mohl prokázat svému Hostu? Poděkuj Pánu z celého srdce za takovou lekci.

Zkoumej v jeho přítomnosti sám sebe. Neměl by ses vedle Zachea cítit plným právem zahanben? Myslíš také na to, aby tvé dostiucnění za spáchané hříchy především účinně a velkodušně napravovalo to, co jsi způsobil? Opravdu prožité odpuštění musí být požehnaním i pro tvé okolí. Jestliže však vůbec nepoznává a nezakouší, že ti bylo odpuštěno, promarňuješ nesmírný dar a milost Ježíšovy návštěvy.

Co řekneš po tom, čeho jsi byl svědkem, všem těm, kteří tak reptali, když Pán vstupoval do Zacheova domu? Byly to výtky více než nespravedlivé. Všichni kolem by měli prožívat opravdovou radost, že bylo nalezeno to, co zahynulo, a že se hříšníkovi dostalo záchrany a odpuštění. Závist, domýšlivost a zarytá nevraživost se však s opravdovou radostí nesnášejí. Vzpomeň si na to, kdykoliv se do tvého srdce vkrádá nevole, protože se ti zdá, že se jiným dostává více přízně než tobě, kdykoliv pocítíš netrpělivost a neklid, že Bůh jedná jinak, než jsi přepokládal. Ježíš nevyhledává a nechodí na návštěvu k těm, kteří si to předem zasloužili, ale k těm, kteří jeho dobrotivě přítomnosti nejvíce potřebují. Zvykej si proto dívat se na lidi kolem sebe Ježíšovými očima. Ačkoliv se všichni dívali na Zachea jako na opovrženého hříšníka a raději se mu vyhýbali, Ježíš v něm vidí jednoho ze synů svého miláčka Abraháma. Je to jeden z těch mnohých, pro které sestoupil z nebe a stal se jedním z nás: přišel, aby našel a zachránil to, co hynulo. On vstupuje ochotně ke každému, kdo ho přijímá s radostí.

Děkuj Božímu Synu z celého srdce za ujištění, které řekl Zacheovi. Jsou to slova nevýslovné útěchy. Nyní víš, že tvé pády, útky, zrady a nevděčnosti Ježíše neodpuzejí, ale naopak přitahují. Žádná cesta není pro něho příliš dlouhá, jen když tě nakonec bude moci najít, aby ti řekl: *Pojď rychle dolů, musím zůstat v tvém domě.* Pokládá to přímo za svou povinnost: **musí!** Uložil mu to jeho nebeský Otec a zavazuje ho k tomu jeho Srdce, plné milosrdenství, aby *vházel k hříšníkům jako host.* Nic mu v tom nemůže zabránit, jen ty sám, tím, že bys před ním zavřel své dveře. Už to, že jsi a žiješ, je výsledek toho, že tě miluje. *Milosrdný a milostivý je Pán, shovívavý a plný lásky a věrný ve svých slibech.*

Budu tě oslavovat, můj Bože, králi, budu velebit tvé jméno po všechny věky!⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 144

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 11,22–12,2

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která zrána padá na zem. Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to. Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem. Proto zbloudilé trestáš poněnáhu a napomínáš je tím, že jim vyčítáš to, čím hřešili, aby zbaveni své špatnosti věřili v tebe, Pane.

2. čtení – 2 Sol 1,11–2,2

Bratři! Bez přestání se za vás modlíme, aby vás učinil náš Bůh hodnými dober, ke kterým vás povolal, a svou mocí zdokonalil, že budete mít vždycky zálibu v konání dobra a vaše víra aby se projevila skutky. Pak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno skrze vás, a vy budete oslaveni skrze něho podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista. Pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nenechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proroctvím nebo listem prý od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat.

Evangelium – Lk 19,1–10

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby Ježíše viděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!“ Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!“ Ježíš mu řekl: „Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo.“

Slavnost Všech svatých „Blahoslavení jste...“ (Mt 5,1,1-12)

Církev nám dnes staví před oči slávu svatých, abychom velebili Boha, který činí s lidmi tak velké věci, abychom se mohli radovat spolu s těmi, kteří již žijí v dokonalosti, a abychom tak poznávali, k jakému cíli jsme povoláni.

Tento cíl již započal a utváří nás: *Blahoslavení jste*, říká Ježíš – již nyní, v přítomnosti, v tomto životě. Patříme již nyní do společenství svatých. To je důvod k velké radosti. Pokud však jsme na této zemi, je s touto radostí spojena starost, abychom tento velký dar nepromarnili tím, že se budeme pít po nějakém malém štěstí. Musíme stále vědomě orientovat svůj život k pravé, trvalé blaženosti a Kristus nám dává některá rozlišovací znamení, která jsou současně jako směrovky, a podle nich můžeme zjišťovat, zda naše cesta vede k cíli přímočaře, nebo ji musíme vhodně korigovat:

Jsme opravdu blahoslavení a na cestě ke svatosti, když jsme **chudí**, říká Ježíš, to znamená, když nežijeme jen z vlastních sil a schopností, nýbrž víme, že jsme odkázáni na Boha a na to, co nám dává. Blažený je každý, kdo je přesvědčen, že skutečně potřebuje Boha, protože Bůh je Otec, který čeká na to, že k němu vztáhneme své prázdné ruce, aby je mohl naplnit svými dary.

Jsme blahoslavení, když se těšíme na věčnou útěchu, když patříme k těm, kteří znají pravý, dobrý **smutek**, „smutek z toho, že nejsme svatí“ (L. Bloy), smutek nad tím, že tak málo odpovídáme Boží vůli a že tak mnoho lidí nechce Boha ani znát.

Jsme blahoslavení, když patříme k **tichým**, kteří se nervou o své vlastnictví, kteří si nezajíšují všude svými lokty ten nejlepší díl, nýbrž tiše čekají, co jim přidělí Bůh.

Jsme blahoslavení, když poznáváme **hlad a žízeň po spravedlnosti**, horoucí touhu, aby-

chom dokonale odpovídali Boží vůli.

Jsme blahoslavení, když jsme **milosrdní**, když napodobujeme Boha v jeho bezmezné ochotě odpouštět, pomáhat a darovat.

Jsme blahoslavení, když usilujeme o **čisté srdce**, srdce, které nesměšuje lásku k Bohu s tisíci závislostmi, nýbrž je jasně a přímo zaměřeno k Bohu, které hledá ze všech svých sil a nachází celé své štěstí v tom, že se mu nerozdělně odevzdává.

Jsme blahoslavení, když jsme **strůjci pokoje**, když na zlo nereagujeme zlem, nýbrž raději snášíme bezpráví, abychom na zemi zachovali pokoj.

Jsme blahoslavení, když tak těsně náležíme Kristu a tak výrazně ho vyznáváme svým životem, že na nás padá něco z pohany, pomluv a **pronásledování**, které on pro nás snášel.

Jsme blahoslavení v té míře, v jaké jsme podobni Ježíši Kristu, který byl z lásky k nám chudý, plakal nad záhubou lidí, který byl tichý a pokorný a nic neshromažďoval pro sebe, který žil po naší spáse, byl bezmezně milosrdný a v dokonalé čistotě se řídil jen vůlí svého Otce, který zjednával pokoj mezi Bohem a lidmi tím, že za ně vydal svůj život. Jsme blahoslavení, když ho následujeme v jeho poníženosti, skrytosti a přijímáme jako on trpělivě utrpení, protože v něm máme jistotu, že s ním dosáhneme jeho slávy a budeme mít věčné společenství se všemi jeho svatými.

V. S.

Z-sks- 43/2003
přeložil -lš-

Svědectví svědků krve

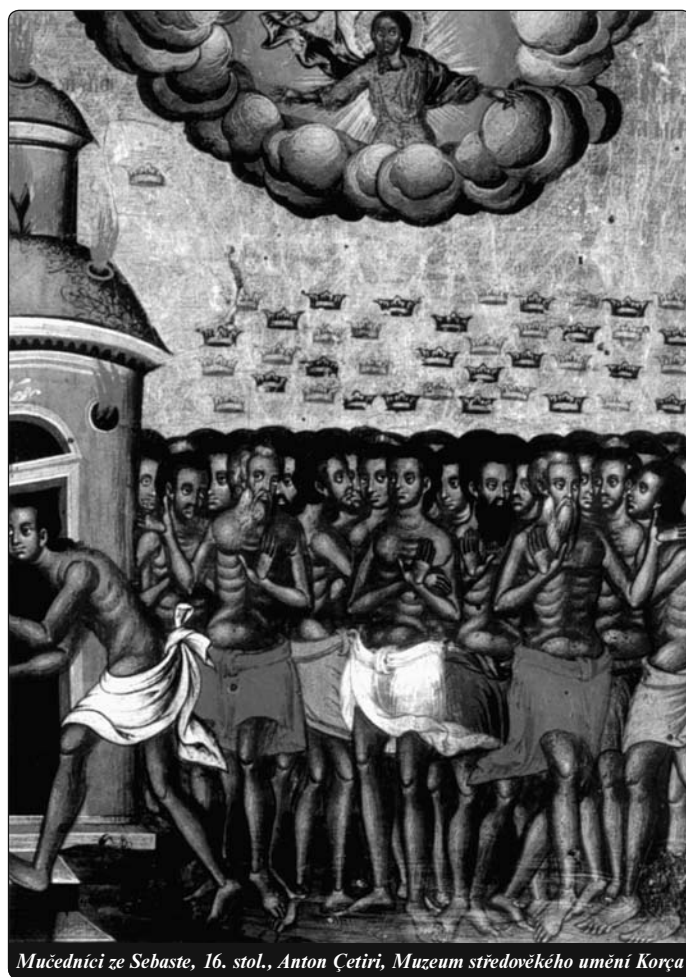
Mezi svatými, které si dnes připomínáme, je nemalý počet těch, kteří za svou víru položili svůj život. Mezi první z nich patří samotní apoštolové. To je velmi důležitá okolnost. Mučedník znamená totéž co svědek.

Jel jsem jednou do Berlína ve velmi špatné náladě. Vlak byl tak plný, že jsem nedostal místo ve druhé třídě a musel jsem platit mnohem více za první třídu. Navíc vlak měl zpoždění, proto jsem neměl mnoho chuti bavit se s lidmi ve svém kupé. Byli to dva manželé a mluvili spolu nějakou divnou angličtinou.

Skoro jsem jim nerozuměl. Ale nijak mi to nevadilo, protože jsem neměl chuť s nimi konverzovat. Dojeli jsme do stanice Rzepin. Žena řekla muži, že tady už je jistě hranice. Porozuměl jsem tomu a chtěl jsem je vyvést z omylu. Do hraniční stanice chybělo ještě 20 km. Tak jsme se dali do řeči. Trochu o práci, trochu o sobě, trochu o politice.

Dověděl jsem se, že bydlí v Kanadě (proto ta pro mě zvláštní angličtina), že jsou Židé, že žena pochází z Polska, odkud byla její rodina vypovězena v roce 1969. Teď po mnoha letech se přijela s mužem podívat na Polsko a velice se jim líbilo.

Na moji poznámku, že v Polsku je možno pozorovat růst zájmu o judaismus, se dali do smíchu. *My jsme sekulární Židé a judaismus nás vůbec nezajímá. Proč se o něho zajímají Poláci?* Pokoušel jsem se jim vysvětlit, že jsem také jeden z těch, kteří se zajímají o judaismus, a to z toho důvodu, že křesťanství má židovské kořeny. Celé učení Ježíše Krista je postaveno na reáliích a mentalitě Židů, proto znalost juda-

ismu mi pomáhá lépe porozumět naší víře.

Začali jsme diskutovat o křesťanství, o kterém věděli velmi mnoho. V mnoha otázkách jsme se shodli, např. jsme byli zajedno v tom, že Židé, kteří přijali křesťanství, zůstali nadále Židy, zatímco pohané s přijetím křesťanství museli zcela opustit pohanství. Prvotní církev byla židokřesťanská a prakticky se nelišila do Židů, všichni chodili do synagogy, zachovávali příkázání a modlili se ve svatyni. Jediný rozdíl spočíval v tom, že Židé nevěřili, že Ježíš vstal z mrtvých. V té otázce jsme se shodli.

Moji partneři však tvrdili, že Ježíš z mrtvých nevstal, a pokoušeli se mi nejrůznějšími způsoby vysvětlit, jak zmizelo jeho tělo. Řekl jsem jim:

Představte si, že jsme lidé té doby - zachováváme příkázání, nijak se nelišíme, jen já tvrdím, že jsem osobně viděl zmrtvýchvstalého Ježíše Krista. Můžete mi věřit, nebo ne. Žijeme dále vedle sebe, vy mě pozorujete a vidíte, že já všechno své jednání opírám o fakt zmrtvýchvstání, i když se jinak chovám podobně jako vy. V určitém okamžiku mi vláda zakazuje mluvit a hlásat, že jsem viděl zmrtvýchvstalého Krista, ale já reaguji klidně - když jsem ho viděl, nemohu tvrdit, že jsem ho neviděl. Vyhrožují mi, že mě zabijí, ale já říkám, že to nic nemění na skutečnosti, že jsem viděl zmrtvýchvstalého živého Ježíše, a vůbec se nebojím smrti, protože mám jistotu o zmrtvýchvstání. Za to mě zabijí. Můžete se tím zabývat nebo nemusíte. Historickou skutečností je, že všech dvanáct apoštolů

Bože, štědrý dárcе odpuštění a milovníku lidské spásy, prosíme Tvou dobrotivost, abys duším svých služebníků a služebnic, které odešly z tohoto světa, dopřál na přímluvu blahoslavené Panny Marie účast na věčné blaženosti se všemi svatými.

Římský misál 1965

Vzkříšení Tvého Syna, Bože, je pevným základem naší víry. Vyslyš naše prosby a posilni naši naději, že Tvoji služebníci dosáhnou slávy vzkříšení.

Římský misál 1974

Největší dar, který můžete dát Církvi a světu, je svatost.

Jan Pavel II. v Loretu 2004

* * *

Pracujme k Boží slávě s láskou a houževnatostí na obraně základů křesťanství.

Sv. Jan Bosco

s výjimkou Jana zabili právě z toho důvodu, protože tvrdili, že viděli Ježíše po jeho smrti.

Reakce mých spolucestujících byla rychlá. Muž tvrdil, že je to velmi zajímavé hledisko, které stojí za úvahu. Žena prohlásila, že první křesťané byli fanatici s vymytým mozkiem, když byli ochotni zemřít, protože jen duševně chorý člověk může zemřít za nějakou ideu. Začali diskutovat mezi sebou a uváděli různé příklady náboženského fanatismu či ateismu a srovnávali to se situací, kterou jsem jim představil.

Dojeli jsme do stanice Berlin Zoo a museli jsme se rozloučit. Dodal jsem jen, že jsem pro sebe nenašel jiného vysvětlení pro jednání apoštolů, než že skutečně museli vidět živého Ježíše, který vstal z mrtvých. Proto jsem dodnes křesťanem.

Písmo svaté říká: *Drahocenná je v Hospodinových očích smrt jeho spravedlivých.* Kristova krev nás očišťuje od hříchů a krev apoštolů nám potvrzuje, že jejich svědectví je pravdivé a upřímné. Kdyby hledali svůj vlastní prospěch, nepoložili by svůj život za něco, o čem nejsou přesvědčeni, že je to pravda.

M.

*Z Miħujcie się 4/2004
přeložil -lš-*

Paolo Risso

„Kateřinka“ - učitelka očistce

Její otec Giacomo Fieschi byl neapolským místokrálem a její matka vznešená

letá Kateřina z toho byla velice nešťastná.

Důvěrně s Bohem

dáma Francesca di Negro. Bydleli v Janově a měli již tři děti, když se jim r. 1447 narodila dceruška, které dali jméno Kateřina. Protože byla stále ta nejmenší, říkali jí Kateřinka.

V aristokratické rodině té doby byla obyčejem humanistická křesťanská výchova. Sotva Kateřina začala chápat věci kolem sebe, velice ji zaujalo utrpení Ježíše Krista a jeho obět na kříži na smír za hříchů a za spásu lidstva. *Na Ježíše jsem začala ihned myslet, jak dát lásku za lásku s věrností k jeho zákonu a s mnoha skutky pokání.*

Její sestra Limbania vstoupila do kláštera lateránských sester. Kateřina ve 13 letech ji chtěla následovat. Protože však byla nezletilá, rodiče se rázně postavili proti. Po několika letech byla dokonce donucena se vdát. Jejím manželem se stal Giuliano Adorno, „mladíček“ ze vznešeného rodu. Šestnácti-

letá Kateřina z toho byla velice nešťastná. Prvních pět let manželství uplynulo v hluboké bolesti. Pak se na naléhání rodičů, ač nerada dala uvést do janovské vznešené společnosti, aby našla nějaké potěšení. *Jako osvězení z tvrdého života jsem se vrhla do rozkoší tohoto světa, ačkoliv jen nakrátko. Spáchala jsem mnoho hříchů a na mých bedrech ležela tíže nevědeckosti a já jsem nevěděla, kde najít nápravu.*

Není třeba přitom myslet na opravdu hříšný život. Snad svatost, která záhy následovala, ji přiměla, aby tak přísně posuzovala svůj frivolní a povrchní život. Kateřina jistě v janovské společnosti zářila jedinečnou krásou, kulturní vyspělostí a přitažlivou konverzací. Nepocítovala však spokojenost... Uplynulo deset let manželství s prázdnotou a zatrpklou duší. Bůh však nad ní bděl.

20. března 1473 šla na návštěvu ke své sestře Limbanii do kláštera a svěřila se jí se svou bolestí,

Sv. Kateřina Janovská (1447-1510)

kerou snáší kvůli tomuto ubohému životu, kterým pohrdala. Limbanie ji pozvala, aby se zpovídala u zpovědníka, který byl v klášteře.

Kateřina ji poslechla bez jakéhokoliv nadšení, ale sotva poklekla, byla osvicena paprskem božského světla. Viděla celou svou minulost před Bohem a cítila výzvu, aby se kajicně odevzdala Bohu. Když se vrátila domů, viděla Ježíše s křížem na ramech a zdálo se jí, že je přímo fyzicky zaplavena jeho krví. Rozhodla se, že změní zcela svůj život. *Můj Ježíši, lásko, již nikdy hříchů! Je-li zapotřebí, jsem připravena vyznat je veřejně.*

Tím začal její výstup ke svatosti.

Čtyři roky ji trápily úzkosti v rozjímání o hříších, kterých se dopustila, a snažila se je odčinit tím, že prodlužovala své modlitby a ukládala si přísné pokání. Často se postila, používala kající pás a její láska k Ukřižovanému byla stále vroucnější. Obdržela od něho brzy nebeské útechy. *Cítila jsem se přitahována, abych položila svou hlavu na Pánovu láskyplnou hrud, a spatřila jsem příjemnější cestu, která v sobě obsahovala mnohá tajemství lásky, která jsem prožívala tak, že jsem byla často u vytržení.*

Kateřina se tak stala bytostí, která žila jen pro Ježíše. Byla přitahována k patě kříže a na tomto místě ji Ježíš ukázal své Srdce, které se zdálo jako by bylo naplněné ohněm. Pak jí dal Ježíš políbení a ona mohla skutečně říct: Nežiji již já, ale žije ve mně Ježíš.

Očišťována častou svatou zpovědí spojovala se každý den s Ježíšovou obětí mše svaté a přistupovala k svatému přijímání. V té době nebylo každodenní svaté přijímání obyčejem, ale Kateřina v něm nacházela zdroj své nauky a svého posvěcení. Po 23 let v době adventu a postu byla pro ni Eucharistie jediným pokrmem podobně jako pro Terezii Neumannovou (1898–1962) nebo Alexandrinu da Costa (1904–1955).

Janov, chrám sv. Kateřiny, oltářní obraz: Obrácení svaté Kateřiny

V roce 1490 přišel do Janova výjimečný dominikánský kazatel P. Girolamo Savonarola (1452–1489) a Kateřina byla jeho vytrvalou posluchačkou. Savonarola kázání ji přivedla k životu v autentické dokonalosti a stala

se učitelkou duchovního života pro druhé. V roce 1499 byl jejím duchovním vůdcem P. Cattaneo Marabotto, ale především byl jejím vůdcem sám Bůh, který ji ustavičně obdařoval mystickými dary: milostí sjednocení, extá-

Podobnost mezi Bohem a duší v očistci je neuvěřitelná. Je tak silná, že když Bůh vidí, že se duše vrátila k původní čistotě, ve které ji stvořil, vyše k ní žár své lásky a přitahuje ji k sobě takovou silou, že by ji mohla přímo zničit. Duše pak, která se cítí od Boha tak vnitřně a láskyplně přitahována, je celá proniknuta láskou. V žáru božského ohně se roztavuje, a protože nemůže jít za Boží přitažlivou silou, působí jí každé zdržení tak velká muka. Když jejím přirozenému instinktu a horoucí touze jít za ním brání překážka, cítí velkou bolest, a právě to jsou očistcová muka. Proto se u ní ustavičně spojují dvě věci, které se zdají být neslučitelné: zakouší nejvyšší radost a současně trpí hrozná muka, aniž by se tyto dvě protikladné věci navzájem potíraly či rušily.

Sv. Kateřina Janovská, Traktát o očistci

* * *

Církev potvrdila, že za všechny, kdo zemřeli v křesťanské katolické společnosti, modlí se modlitbami, které jsou formulovány tak, že nikoho nejmenují, aby ti, kteří nemají rodiče, děti, příbuzné nebo přátele, kteří by se za ně modlili, obdrželi tuto službu od matky všech – církve.

Sv. Augustin: O péči za zemřelé, 4. kap.

zemi, „vnitřním ohněm“, láskou k Ježíši svátostnému, až se její tělo jevílo jako skutečný požár.

Ve službách bratří

Pohnuta Boží láskou a vroucí úctou k Panně Marii, o jejíž spoluúčasti na Kristově utrpení na Kalvárii rozjímala, rozhodla se pro intenzivní charitativní činnost a věnovala se ošetřování těch nejvíce trpících. Spolupracovali s ní Ettore Vernazza, zakladatel Společnosti božské Lásky, P. Maraboto, její zpovědník, a mnoho členů její rodiny.

Její manžel Giuliano Adorno, uchvácen vírou a láskou své ženy, změnil zcela svůj život a pečoval o nemocné ve špitále Pammatone.

Zatímco bohatí si mohli dovolit lékaře ve svých domech, chudí především během častých epidemií riskovali, že zemřou na ulicích nebo v příkopech. „Madona Kateřinka“ však o ně pečovala, krmila je s mateřským srdcem, odstraňovala odporný hnis z jejich ran a věnovala se i těm, kteří vyslovovali jen hroznou kletbu.

Při morových ranách byla v prvních řadách jako nositelka lásky tak velkodušná, že vysávala hnis z jejich ran. V roce 1493 sama onemocněla, protože měla v náručí jednoho nemocného a poskytovala mu nejpokornější služby, ale byla uzdravena takřka zázračně a pracovala pak pro nemocné s ještě větší intenzitou.

Nemocným dokázala přinášet také útěchu víry a dávala jim zakoušet Boží lásku. Umírající připravovala na setkání s Bohem. Chudí v ní nacházeli pomoc všeho druhu pro tělo i pro duši.

Její příklad vyvolal v Janově k životu různá díla lásky: vedle Společnosti božské Lásky, která se v jubilejním roce 1500 rozšířila do jiných italských měst, vznikla pod její péčí *Nemocnice nevytěžitelných*.

Protože její tělo bylo stále slabší, ustaly její posty a kající skut-

ky, ale její spojení s Bohem bylo v posledních letech života ještě intenzivnější. Byl to opravdový „život ve dvou“: ona a Ježíš. Bolestivé nemoci, stále větší vnitřní napětí a časté extáze ji přivedly k definitivnímu setkání s Pánem. Zemřela 15. září 1510, strážena láskou k Bohu. Její hrob se stal místem modlitby pro velké zastupy lidí.

Její svatost se odráží i v jejích spisech, které po sobě zanechala. Byla blahorečena 6. dubna 1675 papežem Klementem X. a 16. května 1737 ji Klement XII. zapsal do seznamu svatých. Město Janov ji prohlásilo za svoji patronku již v roce 1684: „Svatá Kateřina Janovská, v zápalu a svatosti života důstojná následovnice svaté Kateřiny Sienské.“

„Traktát o očistci“

Spis, který ji proslavil více než ostatní, je právě „Traktát o očistci“, který si zachoval vysokou aktuálnost a zaslouží si, aby byl předmětem četby a rozjímání.

V průběhu 12 století od počátku až do konce středověku opíral se učitelský úřad Církve v nauce o očistci zvláště o katecheze Otců: sv. Bazila, sv. Řehoře Nazíánského, sv. Augustina, sv. Jana Zlatoústého, sv. Řehoře Velkého a dalších, dokud hemžení gnostických herezí nenutilo Církev, aby reagovala způsobem rozhodným a slavnostním.

První dokument *Sub catholicae professione* vydal 6. břez-

Janov, chrám sv. Kateřiny

na 1254 Inocenc IV. (pocházel z Janova). V tomto dokumentu se potvrzuje, že očistění očištěným ohněm se týká věřících, kteří zemřeli v lehkém hříchu a musí vytrpět časný trest za dluh, který zůstal po odpuštění jejich těžkých hříchů.

Na II. koncilu lyonském, který otevřel Řehoř X. (1274), bylo čteno za přítomnosti papeže *Professio fidei*, které podepsal císař Michael Paleolog a které upřesňuje tradiční učení o očistci: týká se věřících, kteří zemřeli v Boží milosti a nevykonali všechno pokání za spáchané hříchy. Velmi jim pomáhají modlitby žijících věřících, jako je mše svatá, modlitby, almužny a jiné náboženské praktiky vykonané podle norem církve.

Nauku o očistci popřeli Luther, Kalvín a Zvingli a uvedli ji do zapomnění. Tato nauka se opírá o Zjevení: je možno citovat 2. knihu Makabejskou (12,38-46); Mt 5,26; 1 Kol

3,11-15), ve kterých vidí učitelský úřad jasné narážky na čistec, a potvrzuje, že je to bezpečná víra prvních věřících a Otců.

Kateřina Janovská ve světle Zjevení a teologické reflexe ukazuje ve svém traktátu dojímavým a přesvědčivým způsobem, co je to očistec. Očistec očišťuje duši od lehkého hříchu a od trestů, kterou zasloužila za hříchy neodčiněné na tomto světě. Očišťuje duši tak, jako se čistí i zlato.

Duše je v očistci jako zlato, které nesmírně trpí ohněm, který ho roztavuje v kelímku, a raduje se, že bude očištěna, aby mohla brzy vidět Boha, neboť jen pro něho byla stvořena. Proto jsou pro ni nezbytně nutné modlitby, na prvním místě mše svatá (nic tak neočišťuje duši jako Kristova krev ustavičně obětovaná na oltáři), aby brzy dosáhla cíle, pro který jsme všichni stvořeni: *patření na Boha a radost z něho.*

Bude to vítězství bolesti proměněné láskou: abychom mohli patřit na Boha, musíme být čistší než sníh, průzračnější než křišťál a ryzejší než 24 karátové zlato.

Kateřina, „učitelka očiště“, ho popisuje mystickým způsobem jako strašnou noc, která se promění na věčný den. To je výzva pro křesťanský život, který musí být všechno, jen ne snadný, naopak opravdu šťastný je jen život přísný. Tak to chce Ježíš Kristus i dnes.

*Z Messagero di Gesù Bambino di Praga 9/2004-10-10
přeložil -lš-*

MÍSTO OČIŠTOVÁNÍ

2. listopadu nám Církev svatá připomíná své učení, že pro zemřelé, kteří zesnuli v posvěcující milosti, ale jsou ještě obtíženi lehkými hříchy, existuje místo očišťování. Mluvíme o *očistci* a o *duších v očistci*.

Svatý Řehoř Velký píše:

Musíme věřit, že před posledním soudem je ještě očistný oheň za určité lehké hříchy, protože věčná Pravda říká, že tomu, kdo by něco řekl proti Duchu Svatému, nebude odpuštěno ani na tomto ani na onom světě (Mt 12,32). Z toho plyne, že lehké hříchy mohou být odpuštěny buďto na tomto nebo na onom světě.

Velká vidění „očištěného ohně“ měla svatá Kateřina Janovská. Podle ní se duše v očistci cítí zaplaveny Boží láskou, protože Bůh dává těmto duším naději na nebe. Přesto je tato radost spojena s bolestným smutkem nad hříchy, kterými tohoto Boha urážely. Jejich utrpení má tedy ráz bolestné touhy po dokonalé lásce v nebi.

Měsíc listopad je čas, kdy obzvláště pamatujeme na naše zemřelé. Jestliže se někdy dělají z obřadů za zemřelé děkonné obřady, není to něco jako jejich předčasně nanebevzetí? Prohlášovat někoho za svatého není v pravomoci faráře.

Zemřelým nejvíce pomůžeme, když se za ně vytrvale modlíme.

Vilém Studer

* * *

Nesmí se zapomenout, že apoštolové stanovili, aby se při slavení tajemství pamatovalo na mrtvé. Přinášíme jim pomoc a pamatujeme na ně. Když byli Jobovi synové očištěni obětí, kterou přinesl jejich otec, jak bychom mohli pochybovat o tom, že naše obětní dary za mrtvé jim přinesou útěchu?

Sv. Jan Zlatoústý

Janov, chrám sv. Kateřiny, oltář světice a schrána s jejími ostatky

Stvoření

Vzrušující pokroky vědy rozšířily významně pro celé lidstvo poznatky o vesmíru, který kolem sebe pozorujeme. Stvoření je téma, které vyvolává stále více obdivu. Objevy, překvapení a otázky neberou konce a vedou k ještě hlubší kontemplaci o nekonečné moudrosti a velikosti Stvořitele.

Stvoření

Bůh, který je všemohoucí, věčný, nepotřebuje nic existujícího, aby mohl stvořit vesmír. Bůh je Bůh a stvořil vše z ničeho. Tak zní učení Písma svatého:

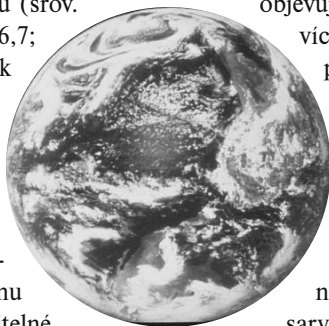
Nevím, jak jste vznikli v mém lůně, já jsem vám nedarovala ducha ani život, ani jsem nikomu z vás nedala dohromady všechny části těla. Stvořitel světa, který dal vzniknout člověku při zrození, zná původ všech věcí, daruje vám ve své milosti znovu život, když teď dáváte přednost jeho zákonům... Prosim tě, dítě, pohlédni k nebi i na zemi, na všechno, co je vidět, a věz, že to všechno udělal Bůh nikoliv z toho, co už bylo, a že takto povstal lidský rod (2 Mak 7,22-23,28).

Tak praví Hospodin, tvůj vykupitel, který tě utvořil v lůně matky: Já jsem Hospodin, který všechno působí, který sám rozprostřel celé nebe, založil zemi vlastní silou (Iz 44,24).

Zpráva knihy Geneze, kterou je třeba číst s moudrostí a láskou, je pro věřícího skvostná a pravá výpověď o začátku, uspořádání a organizaci božského tvoření. Bůh vyslovuje a současně se to děje (srov. Gn 1,1,3 n). Tak mluví také žalm 33,9: *Jeho slovem vznikla nebesa, dechem jeho úst všecken jejich zástup*. Apoštol Jan říká v Prologu svého evangelia: *Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a Bůh byl Slovo. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic z toho, co povstalo (Jan 1,1-3)*. Všechno bylo stvořeno skrze věčného Syna. Dílo stvoření je dílo trojediného Boha Otce, Syna a Ducha Svatého. V listě Římanům se říká: *Bůh, který oživuje mrtvé a volá k bytí to, co není (4,17)*. To je víra apoštolů, to je naše víra. Věříme a víme skrze Ducha Svatého, že Stvořitel, kte-

rý všechno uspořádal podle míry, počtu a váhy (Mdr 11,20), je dostatečně mocný, aby vzkřísil mrtvé a dal jim věčný život.

Stvoření a jeho velikost nebyla pro věřící nikdy maličností. Písmo svaté staví před oči nepatrnost člověka ve srovnání s vesmírem a i země je ve vesmíru nic víc než zrnko prachu (srov. Ž 8; 62,10; Job 26,7; Iz 40,15n). Člověk si byl odpradáвна vědom nesmírnosti stvoření; v posledních letech můžeme však díky pokroku vědy a výzkumu lépe poznávat viditelné stvoření v nekonečně malých a i nekonečně velkých dimenzích. Skrze ducha vhledu, který nám Bůh daroval, můžeme pronikat do nitra hmoty a posloužit si jejími silami. Počítače, elektronické

aparatury, satelity, léky a jiné technologie jsou praktický a viditelný důsledek, který umožňuje člověku konat dobrodini, ale také vyvolat záhubu... Díky lidské inteligenci, kterou Bůh stvořil podle svého obrazu (srov. Gn 1,27), může každý rozjímat o šíři nebes, jejich kráse a tajemstvích: galaxie s miliardami hvězd a sluncí; miliardy miliard galaxií, nejvzdálenější quasary, široké prostory udivujícího vesmíru. Byly objeveny galaxie, které jsou vzdáleny více než třináct a půl miliardy světelných let. Čím více člověk pozoruje vesmír, tím více překvapení objevuje. Ve vesmíru je více hvězd než zrn písku na zemi...

Množství objektů, úžasné hvězdy jsou obyvateli naší galaxie. Supernovy, bílí trpaslíci, neutronové hvězdy, pulsary, kosmické „majáky“, které závratnou rychlostí krouží na svých drahách, hvězdy a slunce rozličných druhů, černé díry, ve kterých je obsaženo tisíckrát více hmoty než v našem slunci, polykají jako

Ze zápisníku ruského vojáka

Bože, slyšíš mě? Ještě nikdy jsem tě ve svém životě neoslovil, ale dnes tě chci pozdravit.

Ty víš, že mi od mého nejranějšího dětství říkali, že neexistuješ, a já jsem byl tak hloupý, že jsem jim to věřil. Ještě nikdy jsem nevzal na vědomí krásu tvého stvoření. Teprve dnes tuto krásu zjišťuji, když se náhle přede mnou otevřela propast: nebe plné hvězd nade mnou. A já jsem s úžasem pozoroval jejich jiskry. Jak jsem mohl být tak strašně podváděn!

Pane, chci prohlásit: je to zázrak, že z hloubky tak strašného pekla vidím světlo a že jsem mohl spatřit tebe.

Už ti neřeknu nic kromě radosti, že jsem tě mohl poznat. O půlnoci jsme obdrželi rozkaz k útoku, ale já nemám strach. Ty nás pozoruješ. Slyšíš, to už je signál k útoku. – Co mám dělat? Musíme vyrazit vpřed. – Přesto, bylo to tak krásné být s tebou. Ty víš, že boj bude strašný.

Možná, že tuto noc zaklepu na tvoje dveře. I když jsem nikdy nebyl tvým přítelem, dovoliš mi, abych vstoupil, když přijdu. – Že pláču? Ty vidíš, co na mě doráží. Moje oči se otevřely. Odpusť mi, Bože.

Jdu a jistě se sem již nevrátím. Ale jaký zázrak! Já už se smrti nebojím!

-sks- 43/2003

Kdo není osvětlen takovým jasem stvoření, je slepý. Kdo není probuzen tak hlasitým voláním, je hluchý. Kdo takové Boží dílo nevelebí, je němý. Kdo z tak jasného důkazu nepoznává Původce všech věcí, je blázen.

Svatý Bonaventura

vesmírné vysavače všechno, co se dostane do jejich blízkosti, dokonce i světlo. Pozorování nás uvádí stále více do úžasu. V celém kosmu je nesmírná energie, viditelná i neviditelná hmota. Fantastické mlžné hvězdy, plné tajemství a neslychaně krásné. Rozšiřují se do prostorů, které je možno měřit jen ve světelných rocích. Ty jsou kolébkou nových hvězd. Kolem planet krouží jedinečné satelity, které jsou velice rozdílné. Až do dnešního dne jich bylo objeveno na 120. Každý měsíc přináší nové objevy a překvapení a důvody k obdivu. Mezitím se dovídáme, že na Marsu je voda a sůl... Na této planetě byly dříve řeky a moře. Planet je nesmírně množství.

S objevy nebudeme nikdy u konce. To je jisté a vzrušující! Člověk má ducha, který ho pudí, aby bádal o Božích dívech. Ale viditelné stvoření je ve srovnání s neviditelným stvořením mnohem menší a mnohem méně skutečné, protože je časově omezené. Když je však srovnáme s Bohem, jehož vysokost překračuje nebesa (srov. Ž 8,2) a jehož velikost je neprobádatelná (Ž 145,3), je celé stvoření mizivě malé.

Život

Jako Stvořitel všech věcí je Bůh také původce života. On sám je plnost života. V Bohu se *hýbáme, žijeme a jsme* (srov. Sk 17,28). Když uvažujeme o naší zemi a zkoumáme ji, konstatujeme, že život se rozvíjí na neuvěřitelných místech: v mořských hlubinách, kde panují podmínky, ve kterých pokládáme život za nemožný (kde je absence světla, enormní tlak, krajní nedostatek kyslíku, extrémní teploty, blízkost horkých pramenů atd.). Máme dojem, že život se

ššíři všude, kde je to jen možné, a tak se vynořuje otázka: existuje život také mimo naši Zemi? Je život na jiných planetách? V naší sluneční soustavě? V jiných slunečních systémech? Anebo jsme jediné živé bytosti v tak nesmírném stvoření?

Nejprve: Máme jistotu, že nejsme sami! Bůh je všude ve svém stvoření (srov. Gn 1,2; Mdr 1,7). Na druhé straně existuje množství inteligentních, mocných a nádherných nebeských tvorů: archandělů, andělů, cherubů, serafů, mocností, trůny a síly atd., kterým jsou známy nebeské prostory... Může tomu být tak, že v našem viditelném vesmíru je někde jinde také život? K tomuto tématu nemáme žádné stanovisko Církve. Ale můžeme a musíme takovou možnost brát v úvahu. Je pravděpodobné, že je život i na jiných místech vesmíru, ale diferencovanější, možná inteligentnější. Bible k tomu nic neříká. Musíme být však náležitě obezřetní, protože z nevědomosti je možno vykládat svaté texty mnohознаčně, svévolně a hereticky. Ať už žijí na nějakých jiných planetách viditelného vesmíru živé bytosti, nic to nemění na našich pravdách víry. Ať už jsme sami nebo ne, máme vždy dosti důvodů, abychom chválili Boha za jeho moc, moudrost, slávu a nekonečnou lásku. Bůh ve své všemohoucnosti stvořil vše s dokonalým přehledem. Cíl a meze člověka stanovil Bůh zcela pevně: *Když Nejvyšší vykazoval národům jejich sídla, když rozdělával syny Adamovy, stanovil hranice národů podle počtu synů Izraele* (Dt 32,43). V tomto smyslu říká apoštol Pavel:

Bůh, který stvořil svět i všechno, co je v něm, jako Pán nebe a země nepřebývá v chrámech, které vystavely lidské ruce, ani si nedává posluhovat lidskýma rukama, že by něco potřeboval. Vždyť on sám dává lidem život, dech i všechno... On stvořil z jednoho člověka celé lidské pokolení a dal mu bydlet všude na zemském povrchu. Předem stanovil časová období a po-

ložil hranice lidským sídlům. A to proto, aby hledali Boha, zdali by se ho snad mohli dohmatat a nalézt ho. Vždyť od nikoho z nás není daleko (Sk 17,24-27).

Člověk

Je možné, že člověk není jediná inteligentní bytost v tomto vesmíru a že život není jen na zemi. O těchto hypotézách můžeme vážně přemýšlet, abychom upevnili svou víru a nebyli zaskočeni budoucími objevy... Stvoření je nesmírně veliké, nekonečně mnohotvárné a plně překvapení; člověk však je koruna stvoření. Jsme rozumem nadané bytosti velké krásy a důstojnosti. Člověk je posvěcená bytost, posvěcená od Boha. Náš život je rovněž tak posvěcený. Jak krásně a jak obdivuhodně byl člověk stvořen! Našima očima, které jsou tak malé, můžeme pozorovat nekonečné a nevýslovné šířky vesmíru v jeho nádhře. Naším rozumem nadaným duchem, který jsme obdrželi spolu s životem, aniž bychom si ho nějak zasloužili, můžeme chápat Boží stvoření a zkoumat hranice, které mu Bůh stanovil. Člověk je vrchol stvoření a má to privilegium darovat život jiným lidem a rozmnožovat se podle Božího plánu (srov. Gn 1,28). To je nádherné! To je přednostní právo, které andělé nemají. Člověk je bytost z těla a ducha. Jsme také duchovní bytosti a máme nesmrtelnou duši. V každém z nás je neviditelná věčná realita a my všichni jsme povoláni k věčnému životu a máme být ve shodě s Boží láskou. Na závěr svého života budeme souzeni podle lásky. Křesťanská víra je nejkrásnější školou lásky. Když věříme v Ježíše Krista, máme život věčný. On je pravý Bůh a Stvořitel. Jsme jeho obrazem. Jsme mu podobní. Miluje nás tak nevýslovným způsobem, že si to stěží můžeme představit. Bůh nám dal všechno a jeho láska všechno naplňuje. Dal nám život. Budme s ním stále spojeni v jeho lásce - v modlitbě a rozjímání.

Maria heute 9/2004

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

neodbytný průmysl všudypřítomné zábavy, ale hlavně usiluje všemožně odstranit pryč ze svých očí všechno, co by jí mohlo připomínat její absurdní postoje a jednání. Kolotoč kolem muslimských šátků je jen zakryvacím manévrem v úsilí, jak se vypořádat se vším, co ještě připomíná náboženství, především pak křesťanské. A tak rodí další absurdita: **Svoboda** náboženského vyznání má spočívat v tom, že jsou projevy náboženského vyznání **zakázány**.

Co je na tomto současném pojetí života tak chybného? Nic jiného než to, že není ve shodě se záměrem Stvořitele: v důsledku sobectví dochází k zmaření a přímo k sabotáži Božího daru. Všechno živé kolem člověka žije celou svou přirozeností proto, aby plodilo a - obecně řečeno - nesobecky předávalo přijatý dar. Podle stupně existence napodobuje tvorstvo svým způsobem Boha, jehož život je věčné plazení a nezištné darování. Jenže člověk, který má přijaté dary dále předávat nikoliv pudově, nýbrž uvědoměle, tj. z lásky a s láskou, tento tok blokuje svým sobectvím, a tak se hrubým způsobem vzpírá proti plánu Stvořitele. Sobectví je však Bohu naprosto cizí, je proto v každé své podobě a v každé míře absolutně protibožské. Je to popření a maření toho nejsvětějšího, co vychází z Boha a co je smyslem všeho stvoření. Není divu, že takovýto svévolný a brutální zásah do Božího díla se u člověka odráží katastrofálně jak na jeho psychofyzickém stavu, kterému říkáme zdraví, tak i na stavu společnosti jako takové, jejíž vedení se lidem vymyká z rukou.

Jsme u podstaty toho, co se nazývá hříchem: je to odmítnutí Božího obrazu v sobě a ve světě a jeho nahrazení něčím, co můžeme plným právem nazvat sebezohavením. Nejvyšším stupněm takového sobeckého sebezohavení je ďábel. Je příznačné,

že právě ctitelé ďabla si tolik ližou v ohavnosti. Je-li smyslem a cílem naší existence radovat se z naší podobnosti a spřízněnosti s Bohem, pak konfrontace vlastním sobectvím zohavené podoby s nekonečnou krásou Boží lásky musí být nutně zdrojem nesmírného utrpení. Boží dobrota a milosrdenství pak nespočívá v tom, že Bůh tuto drásající nepodobnost a deformaci toleruje, že nad ní přivírá oči, nýbrž v tom, že nám nabízí pomoc, abychom se svého zohavení zbavovali a stávali se mu opět podobní. Boží slitovná tedy není možno chápat jako výzvu, abychom si ze své vnitřní ohavnosti nic nedělali, nýbrž naopak, abychom si ji co nejvíce uvědomili, po pravdě ji zhodnotili, zošklivili si ji a vši silou spolupracovali s Boží milostí na obnově Božího obrazu. Jinak před Bohem nemůžeme obstát. To je proces velice bolestný a náročný a pokračuje až do svého naplnění i po smrti na místě, kterému říkáme očistec.

Dokladem Božího milosrdenství je rovněž skutečnost, že můžeme zde na zemi svými modlitbami a obětmi našim zemřelým v tomto bolestném procesu účinně pomáhat. Církev i posvátné umění nás k tomu dříve nabádalo s velkou a dojemnou naléhavostí. Jestliže smuteční obřady poslední doby vyznívají spíše tak, jako by těmi, kdo naléhavě potřebují pomoc, nebyli zemřelí, ale pozůstali, není to k většímu prospěchu ani jedněch, ani druhých. Jen tehdy, máme-li živě před očima, jak těžké jsou následky každého i tzv. „lehkého“ hříchu, jak nesmírně naši zemřelí trpí a jak naléhavě potřebují naši pomoc, posiluje toto přesvědčení nejen naše modlitby a oběti za zemřelé, ale také naši vůli žít tak, abychom se stávali Bohu už za svého života co nejpodobnější a byli jako On po všech stránkách nesobečtí, dobrotiví a štědrí.

Pater Bill

**Ježíš žije, Ježíš je Bůh,
on jediný může spasit celé lidstvo**

Otče Bille, vaše nemoc byla nejen tělesná, ale i duchovní povahy?

Ano! A o tom nyní kážu: o komplexní terapii skrze Ježíše, o božském uzdravení. Ježíš přišel, aby vykoupil celého člověka, nikoliv pouze proto, aby smířil jeho hříchy. Jsme nemocní na duchu, jsme nemocní na duši a jsme nemocní na těle. Nemoci pocházejí od démona. Jedinou odpovědí na ně je Ježíš. Když lidé přicházejí na duchovní cvičení, mluvím jim o tomto uzdravení a vedu je k víře. Tak je tomu všude.

Ježíš mě vede na všechna místa na světě a uzdravuje mnohé bez lékaře i bez léků. Uzdravuje např. od AIDS, od rakoviny, od depresí a mnoha jiných nemocí.

I dnes ráno! Někdo přišel do schönstattské svatyně Quarten (Švýcarsko). Měl rakovinu. Nyní je zdravý. Lékaři už nemají u něho nic na práci.

Říkali mi, že ve Švýcarsku je těžké pohnout lidi k účasti na exerciciích. Ale dům je plný!

V každé zemi jsou lidé, kteří organizují lidové misie a mše s uzdravováním.

Ježíš všude uzdravuje, Ježíš je všude Bůh. Pro něho je možné všechno. A on miluje lidi. Proto vám říkám, že Bůh není krutý, že je Láska. Ježíš přišel, aby nám to zjevil. Dříve než Ježíš přišel na svět, lidé si mysleli, že Bůh je trestá, když jim zesílá nemoc. Ježíš tento falešný obraz Boha opravil: zjevil Otce a dokázal, že je skutečně Bůh. Bůh je Láska, daruje uzdravení. O tom kážu. Prohlubuji toto téma během exercicií a lidé mění svůj život, dokonce i biskupové a kněží.

Když jsem se vrátil z Rakouska, šofér mi ukázal dům prostitutek. Dokud byly mladé, chodi-

ly do kostela. Pak šly na střední školu. Tam se vyučují přírodní vědy a technologie..., ale Bůh a náboženství, Bible se tam nevyskytují. Ty mladé dívky trávily čas před televizorem, viděly sexuální scény a jak přijít k penězům. Ale o Ježíši nevěděly absolutně nic.

Tak jsem jim vyprávěl o Ježíši a ony byly tak naplněny radostí, že změnily svůj život.

V Německu měla jedna dívka jednoho mladíka za druhým, podobně jako mnoho jiných, a to vše v naději, že najde lásku. „Ale zradili mě. Dostala jsem deprese, šla jsem k psychiatrovi, dal mi mnoho léků, ale můj stav byl stále horší. Proto jsem chtěla zabít jeho i sebe...“

Někdo mě přivedl na vaše exercicie a vy jste mi vyprávěl o Boží lásce. Našla jsem pravý život a jsem šťastná, otče! Teď jsem ochotná pro Ježíše i zemřít!“

Teď organizuje exercicie. To je změna! A takových je mnoho.

Jak Ježíš uzdravuje?

Jen skrze víru. Nyní mluvím o této víře. A lidé dosahují uzdravení skrze víru.

Konáte stále stejný druh exercicií?

Kříž - střed a srdce všeho bytí

Nemůžete nikdy dosti rozjímat a přijímat znamení vašeho vykoupení - svatý Kříž - do svých srdcí. V něm máte vidět znak vše objímajícího a vše přemáhajícího rádu Boží lásky. Nebe a země se v něm spojují, Bůh a tvorstvo sjednocují.

Kříž je střed a srdce všeho bytí, je základem a pramenem veškeré spásy.

Je to světlo milosti z věčně tryskajícího koloběhu božského života v lásce.

Noste ho ve svém srdci.

Ať je znamením na vašem čele, na vašich ústech, na vašem srdci, aby všechno, co konáte, se dělo ve znamení lásky, a tak bylo přiřazeno k věčné vůli Boží lásky a v ní dokonáno.

Sestra Františka od Ukřižované Lásky

Ne. 365 dnů v roce sloužím buďto mše s uzdravováním nebo konám lidové misie nebo exercicie s uzdravováním. To je poslání pro všechny lidi na světě. Ježíš nepřišel, aby spasil pouze katolíky, nýbrž všechny lidi. Mimo církve organizují lidé misie na velkých stadionech a přenášejí je rozhlasem a televizí. Lidé přicházejí na tyto podniky v zástupech.

Chtějí být lidé dnes uzdraveni?

Lidé žijí po Bohu. Všude na světě jsou dobří lidé. Když někdo udělá něco zlého, tak je to proto, že nezná Ježíše Krista. Hlásám proto Ježíše a to, co Ježíš říká v Bibli. Katolíci Bibli nečtou a nakonec nechtějí nic vědět o Bohu. Pak pro ně církve nic neznamena, a to je velice smutné. To je ten problém.

Proč přicházíte kázat do Evropy?

Často jsem jezdil do Afriky, ale nyní jsem zván sem. Pocházím z Kerala v Indii. Je mi 77 let a v tomto věku už bych sem neměl chodit. Cítím se velice dobře v Indii. Ale všude na světě trpí lidé. Proto mluvím a prosím ve jménu Ježíše Krista a lidé jsou uzdravováni. Proto jsem přišel sem.

Vidím, že v Evropě víra není. V Africe víra je! Proto trávím více času v Evropě. Když jsem přišel poprvé do Evropy, bylo v kostele deset lidí. Teď jsou kostely plné. Všechny exercicie jsou pl-

né. Podívejte se na můj termínový kalendář. Lidé žijí po Bohu. Mladí mě mohou v Evropě slyšet díky médiím. V Německém Švýcarsku pořádám kompletní exercicie v rádiu Horeb. Podobně na KTV v Rakousku. Matka Angelika mě pozvala do Ameriky a já jsem kázal v televizi EWTN. A také u mnoha malých místních vysílačů všude na světě. Mnoho novin zveřejnilo články. Proto mladí přicházejí a říkají mi: Máme už dost sexu a peněz, chceme něco duchovního. Slyšeli jsme vás v rádiu a vy jste předával něco duchovního. Proto jsme přišli, abychom na exerciciích slyšeli něco o Bohu.

Nedávno organizoval Joan, můj indický sekretář, exercicie v Irsku a kardinál mě zavolal, abych konal exercicie pro 600 mladých vězňů (všichni jsou katolíci). A on sám přišel také. Zeptal jsem se jich:

„Proč jste tady?“

„Protože jsme závislí na drogách, na alkoholu, na vybočeném sexu, protože jsme druhé zabil, okradli... Policie nás zatkla a zavřela sem...“

Odpověděl jsem jim: „Jste dobří lidé a nejste za to odpovědní. Vaši rodiče vás neseznámili s Bibli, církve jen málo, proto jste udělali všechny ty věci. Nedělejte si starosti, Ježíš vám vaše hříchy odpustí a vy začnete nový život.“ Teď si založili modlitební skupinu a jejich život se změnil...

Konáte také exercicie pro kněze. Je to pro vás prvořadé?

Ano. Rád konám exercicie pro kněze, kteří pak dále sami učí...

Jak chápete své poslání?

Ježíš řekl apoštolům: „Jděte do celého světa a uče tomu, co jsem vám řekl.“ A přivádějte je k víře.

To lidé nevědí a vzdalují se daleko od Boha, od církve a od toho, co Ježíš říká v Bibli. Žijí daleko od Boha. Proto volám lidi všude na světě, kam přijdu.

Svatá mešní oběť

Každý, kdo uslyší radostné Boží poselství a následuje ho, je šťastný. Ale jak je obtížné přinést toto poselství lidem!

Tak sděluje nadšeně svým známým jedna paní, která během dovolené v Tyrolsku našla Boha. Ačkoliv byla nejdříve „nevěřící“, často se účastnila mše svaté v jedné horské kapli. To přineslo zásadní obrat v jejím životě. „Tak šťastná jsem nyní ve své víře, že jsem všem svým přítelkyním napsala nadšené dopisy o křesťanství. To je největší, nejvznešenější a nejkrásnější, co může být. Hledali jsme ho, my chudí hledači, všude možné: v Goethově Faustu, u Zarathustry, u Nietzscheho, u modernistů, ale obcházel jsem evangelium, Krista, jemuž nic není rovného.“

Šábel, nepřítel Boha i člověka, dělá všechno pro to, aby oloupil lidi o toto poselství.

Lidé mi říkají: Nemám vůbec mír, nemám přátele, ale mám mnoho problémů, mám nemoci a nikdo mi nepomáhá, ani lékař, ani medicína. Můžete se za mě modlit, otče?

Pozvu je na exercicie a hovořím k nim o Ježíšově terapii. Ježíš uzdravuje všechny možné nemoci, nejen tělesné, ale také duševní a duchovní. Jsou čtyři druhy uzdravení. Ježíš uzdravuje a já dokazuji, že to dělá. Ježíš je Bůh. Může všechno.

Jak postupujete, když konáte exercicie?

Začínají v neděli večer a trvají až do následující neděle ráno. Pak začnu na jiném místě opět totéž. Každý den je od 7.00 do 8.00 adorace. Pak přirozeně mše svatá. A během těchto sedmi dnů se modlíme o to, aby nám byl sešlán Duch Svatý.

Vycházím od Boha, Bůh je život a Bůh je Láska. To je abstraktní. Boha nemůžeme vidět, ale Bůh poslal svého jediného Syna a skrze Ježíše Krista nám zjevil Lásku.

Ježíš nám od svého narození až do nanebevstoupení ukazoval lásku. Vysvětlují, že Ježíš přichází, aby nás zachránil. Je Vykupitel světa. Ježíš je historický člověk. Tři poslední dny jsou věnovány postupně uzdravení duše (připravuji je dlouho na dobrou svatou zpověď), uzdravení ducha (všeho, co vede ke hříchu, i když ho nechceme) a konečně těla.

Jak Ježíš uzdravuje?

Ježíš uzdravuje člověka dokonale, uzdravuje všechno. Je mnoho nevědomých věcí, které může odstranit jen Ježíš.

Ježíš říká Nikodémovi: „Teprve až se v duchu znovu narodíš, můžeš přijít do Božího království.“

Když vykonáte dobrou svatou zpověď, Bůh vás obmyje od vašich vin. Pak je učím o Duchu Svatém a pak jsou šťastní.

Jedna studentka z Irska mi řekla: „Život bez Ježíše je straš-

ný. Neznala jsem Ježíše. Ježíš je Láska. Nikdo mi to neřekl.“ To se děje všude. Je to naléhavá nutnost pro církev, je to úkol pro církev, je to můj úkol, zachraňovat lidi.

Máte ve světle těchto zkušeností tohoto zvláštního úkolu nějaké slovo pro církev v Evropě?

Ježíš mi dává odpověď. On sám je odpověď, proto je třeba lidem zprostředkovat Ježíše, aby opět našli radost a nedělali, co je zlé. Lidé, kteří páchají zlo, neznají Ježíše. Hledí do dálky, hledají sex a peníze a dostávají všechny možné nemoci. Mají jednu duši a jedno tělo a oba musí dělat pokroky. Ale když chybí učitel náboženství a ten, kdo by učil Bibli... Svatý Pavel nás učí, že víra vzniká z hlásání a naslouchání Božímu slovu.

Jak je toho možno dosáhnout u lidí, když neznají církev?

Kontakt musí vzniknout zvenčí, skrze rozhlas, televizi a časopisy. Pak lidé přijdou a spolupracují při exerciciích.

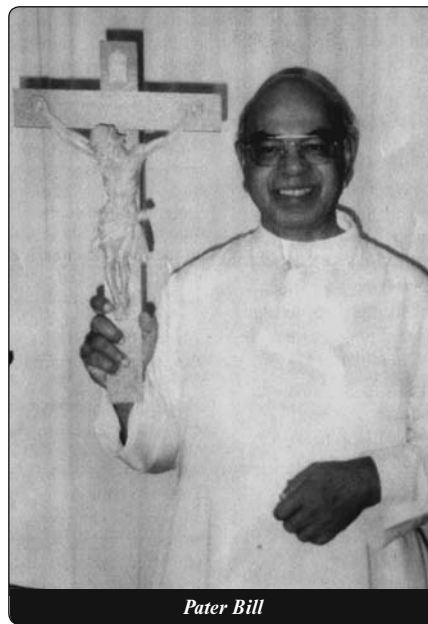
S jakými těžkostmi se setkáváte při kázání?

Všechno je těžké. Problém jsou peníze na cestu. Lidé nemohou tolik dát. Potřebuji sekretáře, já nemohu pracovat, já musím kázat a modlit se. Dnes jsou lidé, kteří všechno ostatní pro mě zařídí.

Jaké krásné plody vidíte při této službě?

Úplnou proměnu lidí. Jsou šťastní. A když někdo po exer-

ciciích není šťastný, řeknu mu, že mu vrátím jeho peníze! Proto přicházejí kardinálové, biskupové, kněží a všichni k uzdravujícím exerciciím. A po exerciciích mi říkají: „V mém životě došlo k neuvěřitelným změnám. I přes mše a svatá přijímání, zpovědi atd. se v mém životě nic neměnilo. Ale tyto exercicie změnilly všechno dokonale. Mládež po těchto exerciciích již nehle-

Pater Bill

dá žádná potěšení, přátele nebo přítelkyni. Pochopili, kde najdou lásku.

Po exerciciích řeklo jedno děvče svému příteli: „Nedotýkej se mě, nejsem tvoje žena! Když se ke mně chceš přiblížit, ožeň se se mnou v kostele. Ale před svatbou musíš vykonat exercicie s P. Billem.“ Po exerciciích mají víru.

Obdržel jste tedy charisma víry?

Ano, já jsem Ježíši odevzdal celou svou bytost. Já nemám nic, žádné rádio, žádnou televizi ani noviny. Od rána až do noci mluvím 365 dní v roce o Ježíši. A říkám mu: Využij mě jak chceš, pro svůj lid.

Ježíš dělá svůj lid šťastným. Lidé trpí, protože neznají Ježíše. Tělu dává život duch. Proto jsme nyní zde. Když duše opustí tělo, vidíme mrtvé tělo. Boží svět je duch. Mluvím o tom, co Bůh říká v Bibli. Když je duše silná, nemoc zmizí. A v tom vidíme, že je nemocné i tělo, když je nemocná duše. Proto je tolik nemocí, protože lidé nevědí, co je to hřích, a mají problémy.

Když přijdu do Anglie, vidím všechnu mládež sedět před televizorem. Vidí tam pornografii, sex, peníze, ale nic duchovního. Plní se jen hlava, ale srdce ne. Jak odporný člověk!... Duše, duch a tělo musí růst pospolu. Člověk má povinnost starat se o růst duše. Slova, která vyslovuji, jsou život pro duše. Proto mluvím jen o Boží lásce. Duše se stane silnou a tělo je zdravé. Všechno se uzdraví: duše, duch i tělo.

A co pak dělají lidé, když se vrátí domů?

Pak se zcela změni. Muslimové přišli, a protože byli uzdraveni, chtějí se stát katolíky.

Milují Ježíše a lidi. Nikdo nemůže říct pravdu. Teprve Ježíš přišel, aby řekl pravdu. Ale lidé to dnes nevědí. Proto musíme tvrdě pracovat. Svět a démon pracují tvrdě.

*Z Maria heute 9-10/2004
přeložil-lš*

Kontakt – internetové stránky:
<http://www.frbill.net>
e-mail: prayertower@bill.net
Frbill@mail.com
Info@frbill.net

Zkušenosti P. Billa

Zdrojem nemocí je hřích

Ježíš je Bůh. Jen on může uzdravit celého člověka.

Kardinál Emmanuel Wamala z Ugandy pozval P. Billa, aby uspořádal exercicie pro jeho kněze. Duchovních cvičení se zúčastnily také dvě představené jedné řeholní společnosti. Na konci těchto exercicií prosily otce Billa, aby kázal exercicie i pro jejich řádové sestry. Zúčastnilo se jich 200 sester. Mezi nimi pět nemocných, které neznaly angličtinu. Byly předtím poslány do Německa, ale jejich nemoc se ještě zhoršila. Na konci exercicií bylo všech pět zcela zdravých.

Jestliže nemoc pochází od hříchu, nestačí nemocnému se někoho dotknout, aby dosáhl uzdravení. Dotyčná osoba se musí modlit a především naslouchat slovu Boha, který uzdravuje.

Jeden bohatý advokát z Ugandy měl rakovinu hrtanu. Léčil se v Londýně a v New Yorku, ale nemoc se spíše ještě zhoršila. Když slyšel o P. Billovi, šel za ním v naději, že bude uzdraven z rakoviny. P. Bill pochopil, že advokátova nemoc je násled-

kem jeho hříchu. Vyzval bohatého muže, aby se účastnil exercicií v Tanzanii. Ale ten muž se vymlouval: nechtěl se exercicií účastnit, protože už nemohl chodit. P. Bill byl ochoten se za něho modlit, aby mohl chodit, ovšem za předpokladu, že půjde na exercicie. Muž slíbil, že přijde. Pak najednou svůj slib nehodlal splnit. Jeho otec byl u toho a vzpomněl si na jeho slib... Nakonec přece jen šel. Každý den exercicií se cítil o něco lépe, nakonec byl zcela uzdraven. Jako ochrnutý v evangeliu musel nejdříve slyšet Boží slovo, litovat svých hříchů a získat od Boha odpuštění, aby mohl být zachráněn.

Děkovat Bohu dříve, než pro nás zasáhne, vyžaduje hlubokou víru.

Ježíš nám řekl: „*Když se modlíš, věř, že jsi již obdržel, oč prosíš.*“

V Ugandě si jeden kněz jménem P. Pio při nehodě zlomil obratel. Musel zůstat rok na lůžku bez pohutí. Lékaři si nebyli jis-

ti, zda jednoho bude moci ještě chodit. V té době přijel P. Bill konat exercicie. Přinesli k němu nemocného, on na něho vložil ruce a modlil se. P. Pio pocítil ve svém těle silné teplo. P. Bill ho vyzval, aby chválil Boha a děkoval mu za budoucí uzdravení. Pak šel kázat exercicie. Když se vrátil a chtěl navštívit nemocného kněze, našel ho, jak stojí u oltáře a slouží mši svatou. Opět mohl chodit.

Jak velká byla víra lidí v Ugandě, svědčí okolnost, že P. Billa musela doprovázet policie, protože všichni se ho chtěli dotknout, aby byli uzdraveni. Když se ho nemohli dotýkat osobně, pořídili si jeho fotografie, těch se dotýkali a byli uzdraveni.

Modlitba + dotek + naslouchání Božím slovu

Víra roste s nasloucháním Božím slovu a pak se dostavuje uzdravení.

Jednomu hinduistickému dítěti měla být amputována noha.

P. Bill se o tom dověděl den před plánovanou operací. Modlil se za dítě a prosil lékaře, aby dítě ještě jednou vyšetřili. Druhý den bylo dítě uzdraveno. Hinduisté projevíli přání zúčastnit se exercicií. I když nerozuměli angličtině, na konci exercicií byli uzdraveni.

Kromě moci uzdravovat obdržel P. Bill také moc vyhánět zlé duchy.

V Ugandě se jednomu protestantskému pastorevi nedařilo vyhnat zlé duchy, kteří napadali jeho farní budovu. Pozvali P. Billa, aby cestoval 100 km a zbavil dům této kletby. Když P. Bill přijel, našel na dveřích tabulku s rudým nápisem: „Přijede P. Bill, odcházíme.“ Bill tedy dům prostě požehnal a opět odjel. Od té doby se již ďábelské návštěvy neopakovaly. Když to pastor a jeho věřící viděli, požádali o přijetí do katolické církve.

Když šel P. Bill v doprovodu biskupů na stadion, aby zde sloužil mši svatou s uzdravováním, přišli za nimi čtyři posedlí zlým duchem. P. Bill jim řekl: „Keep quiet!“ – Buďte ticha! Všichni čtyři před ním padli na zem.

*Maria heute 10/2004
přeložil -lš-*

Italský eurokomisař je diskriminovaný, protože je katolík

Velký nesouhlas a pobouření v celé pravicové části italské politiky způsobilo dvojitý hlasování výboru pro občanské svobody Evropského parlamentu, který odmítl kandidaturu bývalého ministra italské vlády Rocca Buttiglioneho na post evropského komisaře pro resort spravedlnosti, svobody a bezpečnosti stejně jako jeho kandidaturu na post viceprezidenta Evropské komise, jíž se má ujmout 1. listopadu.

Ačkoli toto hlasování není pro výkon funkce komisaře v Evropské komisi závazné (parlament může na svém hlasování 27. říj-

na pouze neschválit komisi jako celek, nikoli jednotlivé členy), jedná se o jasné protikatolické gesto. Profesor Rocco Buttiglione byl navržen italskou vládou jako člen křesťanskodemokratické strany a na svém postu se dopředu zavázal hájit morální zásady, které vyznává. To narazilo na odpor liberálních a levicových stran. Na vystoupení ve výboru zdůraznil Buttiglione základní tezi, že manželství nemůže existovat mezi osobami stejného pohlaví a že děti se rodí a vychovávají ve společenství muže a ženy. Proti tomu se zvedla vl-

na nespokojenosti a posměchu především v řadách německých a holandských liberálů, kteří pak naklonili na svou stranu celý socialistický blok poslanců. Předseda Evropské komise José Manuel Durao Barroso však v reakci na hlasování vyjádřil „plnou důvěru všem komisařům včetně Buttiglioneho“.

„Je to výsledek náboženské diskriminace,“ řekl později Rocco Buttiglione. „Ve vystoupení před výborem jsem se omezil pouze na kantovské rozlišení morálky a práva. Jako katolík pokládám homosexualitu za hřích, ale nikoli za zločin. Můj morální pohled se nedotýká práv, která mají být poznána všemi. Nevzdám se svého morálního pohledu ani

nežádám po parlamentu, aby jej přijal za vlastní. Ale po mně se chtělo něco jiného: vyznat víru v morální dobro homosexuality. To znamená dopustit se násilí na svědomí.“

Podle italského tisku se v současném Evropském parlamentu spojily předsudky: antikatolický a proti Berlusconiho. Jako „integralistické a zpátečnické gesto“ označil hlasování komise předseda křesťanskodemokratického klubu italské Sněmovny Luca Volonté. „Je to hlasování, které směřuje k vyloučení katolické kultury z evropského základu,“ poznamenal mluvčí vládní strany Národní aliance Mario Landolfi. Potěšení naopak neskrývá italská levicová opozice. -pc-

Poselství z Fatimy zůstává nanejvýš aktuální

Oslav svátku Jména Panny Marie, které pořádalo Růžencové smírné křížové tažení letos ve Vidni 11. a 12. září, se zúčastnilo přes 13 000 osob. Tato oslava – 15 let po pádu berlínské zdi a „železné opony“ – měla motto: „Die grosse Wende – Vision für Zukunft“ (Velký zvrat – vize budoucnosti). Panna Maria předpověděla ve Fatimě obrácení Ruska a právě o toto obrácení naléhalo svými prosbami na Pannu Marii mnoho prosebníků Růžencového smírného křížového tažení i mimo ně.

Přítomný biskup z Fatimy - Leiry Mons. Serafim řekl: „Když jsme se v r. 1984 vrátili z Říma a referovali sestře Lucii o zasvěcení světa Neposkvrněnému Srdci, zeptali jsme se jí: »Splnil Sv. otec prosbu Matky Boží?« Odpověděla: »Ano, a zasvěcení bylo v nebi přijato.« »Ale sestro, jak to můžeme vědět?« »**Dívejte se na východ, odtamtud přijde odpověď!**« A v r. 1989 přišla odpověď: Maďarsko nejdříve otevřelo své hranice a zeď a »železná opona« padly.

Ale návštěvníci naléhali dále na sestru Lucii: »A kdy budeme mít mír? Kdy budou Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Mariino triumfovat (což Maria ve Fatimě slíbila a předpověděla)?« K tomu řekla vizionářka: »**Když bude dost lidí dbát na prosby naší Milé Paní: Modlete se denně růženec a přinášejte oběti za obrácení hříšníků.**«

K Mariinu programu – modlitbě a pokání – se rozhovořil po rozjímavém růženci ve svém kázání během mše sv. slavnostní kazatel kard. Meisner: „Modlitba je ve světě skrytá velmoc. Bohužel se zapojuje zřídka.“ Modlitba vyvolává v jednotlivém člověku revoluci. „Otvírá náš úzký životní horizont a vyzvedá jej do Božích plánů spásy.“ Činí nás „gottfähig“, způsobilými pro Boha. A pokud jde o modlitbu prosebnou, Maria je podle zkušenosti věřících „Pomocnice křesťanů“. Také ve Fatimě vždycky říká:

„Udělejte všechno, co vám řekne“ jako v Káni (Jan 2,5). Děti-vizionáři ve Fatimě to dělaly: **modlily se a činily pokání...**

Roku 1917 ohlásila Panna Maria ve Fatimě, že bezbožectví v Rusku nezůstane věčně. Nyní sovětský komunismus padl. „Je nyní fatimské poselství vyřízeno?“ ptá se kardinál Meisner a odpovídá: „**Ne, neboť nyní se chce od Boha odtrhnout celý evropský kontinent.**“ Evropa hodlá přijmout ústavu bez Boha. „To je pro náš světadíl životu nebezpečné. Neboť jen ten, kdo uznává Boha, uznává také člověka! Ten, kdo o Bohu už nic neví, neví už nic o lidech. Eutanazie, potraty, produkce embryí a jiná zneužívání eugeniky jsou pro lidskou společnost **smrtelné**. Zapomínání na Boha má za následek i zapomínání na tvory, takže manželství a rodina se už nerozumí jako společenství rodičů s vlastními dětmi.“

„Fatima s Marií proto zůstává programem nejvyšší aktuálnosti.“ **Evropa musí být osvobozena modlitbou a pokáním** od svého civilizačního odcizení Bohu. „Potřebujeme osvobození, tj. skok přes zeď odcizení Bohu, abychom se dostali do skutečnosti živého Boha... Jenom ten, komu je Bůh v nebi svatým, tomu bude

svatým i člověk na zemi... Kdo už se neumí modlit »Sláva Bohu na výsostech«, ten je také neschopný způsobit »pokoj lidem na zemi.«“ Tentýž tón zní v poselství Sv. otce účastníkům na oslavách Jména Panny Marie 2004, ve kterém se mj. praví: „V neposlední řadě modlitbou mnoha lidí na obou stranách tzv. železné opony a jejich neotřesitelnou důvěrou v Boží vedení stalo se skutečností překonání nelidského panství a útlaku. Podivuhodné pozdvížení do svobody je však zároveň úkolem pro přítomnost i budoucnost.“

* * *

Rusko a komunismus

Panna Maria mystička Catalině (18. ledna 1996):

„Moje milovaná dcero, dnes chci požádat o tvé modlitby za obrácení bývalého SSSR... Ano, slyšela jsi dobře, za bývalý SSSR.“

Obrácení tohoto území není jisté, nepochybné, jisté není ani, že komunismus je mrtev. Je to strašný drak, který předstírá, že je uspán. Ale rychle vystoupí a představí ďábelské dílo milovníka tajnosti.

Prosím, obětujte každý týden růženec za bývalý SSSR.“

* * *

Poselství Fatimy je nanejvýš aktuální. Ano. Proto je třeba

KLERIKA JE ZÁVADNÁ

Pět katolickým kněžím na jihu Francie bylo zabráněno ve vstupu do školní budovy, protože byli oblečeni v klerice. Ředitel to zdůvodnil novými zákonnými předpisy o náboženských symbolech. Zatímco toulouský biskup tento postup kritizoval, učitel se bránil poukazem, že by nevysvětlil islámským žáčkům, proč nesmí mít svůj šátek, když kněz smí nosit kleriku.

reuter/efe

* * *

Prefekt Kongregace pro liturgii kardinál Francis Arinze na začátku Roku Eucharistie varuje před relativismem a subjektivismem při slavení mše svaté. „Mnoho křesťanů, a někdy i někteří kněží se chovají při mši svaté tak, jako by nevěřili přesně tomu, čemu věří Církev. My věříme, že je v ní přítomen Kristus – to je naše víra. A to musíme také dávat najevo při naší účasti na obřadech.“

-rv-

ba modlit se také, aby se Zlému nepodařilo Fatimu zatemnit, zeslabit, přebarvit..., lidi dobré vůle odvést k falešnému pocitu Mariina vítězství, zatím co boj se stupňuje stále rafinovaněji... Ke snahám pánů Dupuise atd. nám poslal jeden kněz tento dopis:

„Mezináboženská Fatima? Mohou oznámené mezináboženské aktivity ve Fatimě zůstat věrný událostem zjevení, když:

1. Fatima oznamuje peklo: »Pane Ježíši, uchraň nás pekelného ohně, přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují« – a východní náboženství s peklem nepočítají, protože se donekonečna přetělují?

2. Fatima oznamuje božské ctnosti a klanění Bohu: »Můj Bože, věřím v Tebe, doufám v Tebe, klaním se Ti, miluji Tě. Prosím Tě za odpuštění za všechny, kteří v Tebe nevěří, v Tebe nedoufají a Tebe nemilují.«

3. Fatima hlásá Nejsvětější Trojici a Eucharistii: »Nejsvětější Trojice, Otče, Synu, Duchu Svátý, v pokoře se Ti klaním a obětují Ti drahocenné Tělo a Krev, Duši a Božství našeho ve všech svatostáncích přítomného Pána Ježíše Krista, za potupy, svatokrádeže a lhostejnosti, jimiž je urážen, a prosím Tě pro nekonečné zásluhy Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a Neposkvrněného Srdce Mariina za obrácení ubohých hříšníků.« Tyto modlitby se mohou naplnit pouze v křesťanství, a to ještě ne v jakékoli podobě, ale pouze v katolické formě křesťanské víry.

Za záměrem mezináboženských aktivit kolem Fatimy se tudíž skrývá odklon od autentického fatimského poselství a přijetí projektu vybudovaného nikoli na obsahu zjevení ve Fatimě.“

Přijď, Duchu Svátý, přijď na mocnou přímluvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, tvé milované nevěsty!

-jv-

PAPEŽ PIUS XII. (36)

Štěrbinu se rozšířila. „Je zde!“ hlásil bratr. „Pusť ho dovnitř!“ odpověděl klidný, téměř vesele znějící hlas.

Marri této výzvy uposlechl. Vstoupil do osvětlené místnosti. Byl to velký pokoj s nádherným kazetovým stropem, který se třpytil sytější zelenou, červenou a zlatou barvou. Nejbližší proti sobě uviděl podél zdi pod světlým kuželem rozvinutou a napjatou mapu světa, která jako by byla provrtána rozmístěnými rudými body – asi misijními stanicemi salvatoriánského řádu. Teprve potom si všiml středně vysokého, bělovlasého kněze, který přichozícího zdravil s úsměvem ve své hranaté, ale oduševnělé selské tváři. Marri sňal klobouk a odhalil holou lebku, přes kterou se mu táhla rezaťva rudá jizva.

Kněz se už neusmíval. Mohl být tak sedmdesátiletý. Poprosil generála, aby se posadil proti němu u psacího stolu. Muž, který byl nazýván Marri, uviděl před sebou na okraji stolní desky stát nějakou kartotéku. Na její zadní straně, obrácené k němu, byla nalepena barevná pohlednice. Zobrazovala horskou krajinu, vesnici, luční stráně, hory v pozadí.

„Moje vlast,“ vysvětlil pater. „Na těchto lučních stráních, na úpatí bavorských Alp jsem jako chlapec pásal dobytek. Stačí mi jen otočit kartotéku – podívejte se – a mám svou vlast před očima. Miluji tuto svou vlast.“ „Já také miluji svou vlast,“ odvětil Marri.

Obrázek a slova vyřčená s nezaměnitelně německým přízvukem mu potvrdila: Tento pater je Dr. Pankratius Pfeiffer, generální představený, Bavorák. „Dovolte mi mluvit s vámi jako generál s generálem,“ řekl Ital.

Byl to labyrint klášterních chodeb, schodišť a zatáček, na

jejichž konci Pankratius Pfeiffer otevřel dveře jedné z mnoha cel, které byly v nejhořejším patře uvolněné pro uprchlíky.

Marri shledal, že jednoduchý pokoj je chladný a čistý. Skromné polní lůžko, stůl, dvě židle, džbán, kulaté smaltované umývadlo. Na bílé stěně visící kříž je jedinou ozdobou prostého pokoje.

Vikyřové okno bylo otevřené a jeho průhledem bylo vidět severní cíp Monte Gianicola s vilou Barberini, ostře se rýsující pinie a cypřiše, které se černaly proti nočnímu modrému nebi. Průvan zavál do cely vůni květin ze zahradních teras.

Potom venku šlehy nocí jeden, dva výstřely. Nějaký motor zařval, nějaké vozidlo zarácholilo po dlažbě z kočičích hlav. Pak zase klid, sametové ticho města.

Marri utrápeně pohlédl na Pankratia. Zase jeden z našich, kterého dopadli, myslel si. „Podívejte, zde na chodbě je domácí telefon. Když budete něco potřebovat, zavolejte vrátného na číslo šest.“

Marri pokývl.

„A zde,“ Pankratius Pfeiffer ukázal na nízké dveře, „východ na střešní terasu k osvěžení na vzduchu. Ale neodvažujte se daleko dopředu k zábradlí. Mohly by si vás strážce venku na bílé demarkační čáře vyčíhat.“

Marri zase pokývl.

„Kdyby bylo nebezpečí z důvodu nějakého prodlení, zavoláte domácím telefonem. Pak udělejte po mně ...“ Generální představený přistoupil k rozvodné desce a stiskl jeden knoflík. Deska se posunula na stranu a uvolnila skryté dveře. Vedly do skladiště. Marri viděl zaprášené trámy, matrace ležící na zemi a cítil vedro k zalknutí. Šikvo-

ně byl tento úkryt zamaskovaný. Pokýval ještě jednou. Byl k smrti unavený.

„Měl byste si lehnout,“ napomínal Pankratius. „Jste teď v bezpečí.“

„Dobrou noc,“ odpověděl Marri a tápal ve své cele po místě k spánku, které mělo zůstat jeho lůžkem na devět měsíců.

V noci se náhle vyděšeně probudil. Nestála právě nějaká postava za dveřmi? Rozsvítil. Na stole byla postavena sklenice plná vína.

Generál popíjel žíznivými doušky. „Ach, víno Frascati!“

Nebyla to jediná sklenice vína, kterou ještě přinesl do cely generální představený vlastní rukou v této tak pozdní hodině. A Marri nebyl ani první, ani poslední host salvatoriánů oné noci.

Poslední návštěvník byl vrátným ohlášen svým skutečným jménem: Eugen Dollmann. Když uslyšel Pankratius Pfeiffer toto jméno, přejel si rukou čelo. Vybral z jedné zásuvky dopisy, které Pius XII. ve zvláštních případech směřoval přes Pfeiffera na německá služební místa. Věděl, co návštěva Himmlerových zmocněnců v tak pozdní době znamená pro Řím: jednání až do ranního úsvitu. Podobné scény jako této noci se odehrávaly i v kolegiu Campo Santo Teutonico, v San Paolo fuori le Mura a v dalších institutech a římských papežských kolejiích, v nichž byli pronásledováni přijati a v nichž se o život zatčených zápasilo mezi zástupci papeže a zástupci okupačních mocností.

Teror rozpráhl svou černou ruku. Denně vyžadoval nové oběti. Jména, ať velitelů přeplněného vězení v Regina Coeli či německého policejního šéfa Kapplera a jeho italského kolegy Carusa, byla vyslovována stále více s hrůzou. Zděšení ale ještě předčila Kochova banda, pojmenovaná po jednom ještě mladistvém fašistickém vůdci milice, který společně s Pol-

lastrinim a Bardim v penzionu Jaccarino poblíž elegantní ulice Via Veneto zřídil soukromé vyšetřovací vězení. Krutosti, které tam byly páčány, výkřiky mučedníků, jimž zaráželi hořící zápalky pod nehty, nakonec způsobily, že muselo dokonce zakročit samo gestapo.

Ale s terorem roste také úsilí papeže, který se obracel na všechny strany s prosbou o intervenci, a to na komunistické kruhy stejně jako na kruhy monarchistické.

Na jaře 1944 se obrací na papeže jeden z předních právníků Itálie, profesor Vasalli z univerzity v Janově, a hledá u něj pomoc.

Jeho syn Giuliano byl zatčen gestapem. Vytýká se mu protistátní činnost. Sedí ve vyšetřovacím vězení v ulici Via Tasso. Strádá tam na následky výslechů, bití a hladu. Neboť Kappler je přesvědčen, že v osobě mladého Vasalliho chytil velkou rybu z odboje. Obávaný plukovník SS je hluchý k přimlívavým vlivným římským osobnostem.

„Vasalliho propustit? Nepřichází v úvahu!“ Kappler považuje Vasalliho za nebezpečného komunistického vůdce mládeže. Ve skutečnosti je Giuliano stoupencem Nenniho, a tedy ještě nezávislým socialistou.

„Tu už nemůže nikdo pomoci,“ musel profesor prohlásit, „snad kromě papeže osobně.“

Pius XII. projevuje ochotu.

Jeho zmocněnec Pankratius Pfeiffer se vydává ke Kapplerovi do ulice Via Tasso.

Jednají tam o Vasallim.

„Zrovna za nějakého komunistu se chce církev přimlouvávat?“ tropil si Kappler posměšky. Obávaný policejní šéf mluví o „přítěžujících okolnostech“. Bratranec Giuliana, italský důstojník, byl teprve nedávno – 4. března 1944 odsouzen za antifašistickou činnost německým vojenským soudem a zastřelen. Také bratrančova žena byla odsouzena k smrti, ale byla jí dána milost.

(Pokračování)

ZVLÁŠTNÍ EFFATHA PRO MANŽELE

Sdružení Ageus Třebíč připravilo na sobotu **6. listopadu 2004** od 8.45 do 15.00 hod. v kostele sv. Martina v Třebíči duchovní program na téma: „Manželství a služba aneb jak se mít více rádi.“ Přednášejí manželé Eisenhardtovi z Rakouska, známí z konferencí Katolické charizmatické obnovy. Po každé přednášce budou modlitby za manžele k danému tématu. Po každého bude připravena možnost osobní modlitby a svátosti smíření. V poledne bude společné agape. Přineste prosím něco na společný stůl. Srdečně zvou pořadatelé Jitka, Jirka a P. Jiří. Podrobnější informace: 608 241 310 nebo večer 568 826 429.

Sdružení bývalých politických vězňů ČR 1948–1989 Znojmo spolu se Sdružením bývalých politických vězňů ČR 1948 – 1989 Praha připravilo k **15. výročí události roku 1989** na středu **17. listopadu 2004** vzpomínkový program:

11.00 hod. – mše svatá v kostele sv. Václava a Nanebevzetí Panny Marie ve Znojmě Louce. Mše svatá bude sloužená za naše občany odvečené do bývalého SSSR a za vězněné, zavražděné a popravené naše občany českými a slovenskými komunisty. Mši svatou bude sloužit opat kláštera v Želivě Bronislav Ignác Kramár OPraem.

12.15 hod. – uctění památky obětí komunismu u památníku před kostelem.

Jednota na zvelebení církevní hudby na Moravě MUSICA SACRA vydala s církevním schválením brněnského biskupa **Snadný varhanní doprovod ke Kancionálu** (ISBN 80-239-3715-4). Tento soubor obsahuje doprovody písní a zpěvů z Kancionálu v jeho nové verzi z r. 2004, mimo odd. 600-responsoriální žalmy (vyšly samostatně v r. 2003 – Zpěvy mezi čteními, ISBN 80-86200-83-3). Některé doprovody byly převzaty ze starých osvědčených sbírek, jiné zcela nově vytvořeny, úpravy doprovodů žijících autorů jsou většinou jimi autorizované. Publikace je k dostání za cenu 280 Kč v kanceláři jednoty MUSICA SACRA, Brno, Grohova 14 v úředních hodinách PO: 9–12, ST 8.30–14, kde se rovněž v uvedené době přijímají objednávky osobně nebo na tel.: 549 251 008 a e-mail: musicasacra@biskupstvi.cz. Ve volném prodeji bude možno varhanní doprovod zakoupit za zvýhodněnou cenu 295 Kč v prodejně DONUM (Brno, Petrov 9). K dostání bude též v prodejně MCM v Olomouci a Velehrad (Wurmova 6, Olomouc) a v distribuční síti Karmelitánského nakladatelství.

PhDr. Karel Cikrle, PhDr. Willí Tůrk, redaktoři

V sobotu 13. 11. bude v 9.30 hod. celebrvat v kostele Sv. Rodiny na Grohově ulici v Brně mši sv. mons. Raily z USA, zakladatel hnutí „Rescue“ na obranu nenarozeného života. Jeho kázání bude tlumočeno do češtiny. Poté se vzácný host účastní tradičního Pochodu pro život k porodnici na Obilním trhu.

Zveme vás do **oblastního večera MKH** v katedrále sv. Václava v Olomouci v sobotu 6. 11. 2004. Začátek v 15.30 hod. – modlitba růžence, meditace, adorace, závěr: 18.00 hod. mše svatá.

P. Jiří Polásek, P. Bohumír Vitásek, Josef Vlček

UNIVERZITA UGANDSKÝCH MUČEDNÍKŮ

To je oficiální název katolické univerzity, kterou založila v roce 1991 ugandská biskupská konference. Jejím velkým kancléřem je Mons. Bakyenga, arcibiskup v Mbarare. Rektorem je belgický misionář Dr. P. Michel Lejeune. Sídlem univerzity je Nkozi, město těsně pod rovníkem jižně od Kampaly. Další čtyři studijní centra jsou na různých místech země, aby se tak umožnilo studium i těm, kteří bydlí daleko od centra.

První akademický rok začal v roce 1993 s 84 studenty, dnes je jich 1400. Na šesti fakultách vyučuje 89 profesorů. 90 % studentů je z Ugandy. Dálkového studia se účastní 800 studentů, proto univerzita investuje mnoho do komunikačních prostředků.

Náklady kryje univerzita jednak ze školného, jednak z darů od soukromých sponzorů. Mezi deseti soukromými univerzitami v zemi stojí na prvním místě.

Liturgická čtení

Neděle 31. 10. – 31. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 11,22–12,2
Ž 145(144),1–2.8–9.10–11.13cd–14
Odp.: srov. 1 (*Budu velebít tvé jméno, můj Bože, králi.*)
2. čt.: 2 Sol 1,11–2,2
Ev.: Lk 19,1–10

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupů!*)
2. čt.: 1 Kor 3,9c–11.16–17
Ev.: Mt 16,13–19

Pondělí 1. 11. – slavnost Všech svatých

1. čt.: Zj 7,2–4.9–14
Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
2. čt.: 1 Jan 3,1–3
Ev.: Mt 5,1–12a

Úterý 2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43–46
Ž 103(102),8+10.13–14.15–16.17–18
Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
2. čt.: Řim 5,5–11
Ev.: Mt 5,1–12a

Středa 3. 11. – nez. pam. sv. Martina de Porres

1. čt.: Flp 2,12–18
Ž 27(26),1.4.13–14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
Ev.: Lk 14,25–33

Čtvrtek 4. 11. – památka sv. Karla Boromejského

1. čt.: Flp 3,3–8a
Ž 105(104),2–3.4–5.6–7
Odp.: 3b (*Ze srdce at se radují, kdo hledají Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 15,1–10

Pátek 5. 11. – ferie

1. čt.: Flp 3,17–4,1
Ž 122(121),1–2.4–5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjde-me s radostí.*)
Ev.: Lk 16,1–8

Sobota 6. 11. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Flp 4,10–19
Ž 112(111),1–2.5–6.8a+9
Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 16,9–15

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	31. 10.	1. 11.	2. 11.	3. 11.	4. 11.	5. 11.	6. 11.
Antifona	1028	1573	1785	1075	1722	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1573	1582	1076	1723	1107	1666
Antifony	1030	1574	1786	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	813	1786	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1574	1789	1079	1724	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	724	1575	1789	1584	1724	1111	1669
Prosby	1033	1575	1790	1080	1724	1111	1655
Záv. modlitba	724	1575	1582	1584	1585	1112	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1264	1792	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1576	1792	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1265	1792	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1576	1795	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	724	1575	1582	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1577	1577	1583	1085	1117	1132
Antifony	1025	1570	1578	1796	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1570	1578	1797	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1572	1580	1798	1089	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	723	1572	1580	1799	1584	1121	725
Prosby	1028	1572	1580	1799	1090	1121	1135
Záv. modlitba	724	1575	1575	1582	1584	1585	1122
Kompletář	1238	1238	1242	1242	1254	1260	1238

NOVINKY

CÍSAŘ UMÍRÁ

Dr. Hans Karl Zeßner-Spitzenberg

V roce 1922 umřel poslední císař a král dunajské monarchie Karel. Jako hluboce věřící katolík prožil svůj život v radosti a v závěru v bolesti. Především však byl příkladem křesťanského umírání. Jak vypadaly poslední hodiny života blahoslaveného císaře, o tom podává zprávu tato brožurka.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A6, 42 stran, 37 Kč

ŠKOLÁK KUBA A DĚDA STÝBLO

Miroslav Kala

Ilustrace Vladimír Halla

Školák Kuba, žák 2. třídy, se cítí strašlivě sám a opuštěný. Tatínek pracuje dlouhodobě v cizině, maminka chodí ze zaměstnání pozdě a děda Stýblo, Kubův největší kamarád, nečekaně zemřel. Z ničeho nic se však objeví dědova záhadná fotografie, z které však jeho postava občas zcela nečekaně mizí a díky novým schopnostem a dovednostem provádí neuvěřitelné kousky, vyvádějící z míry ostatní hrdiny příběhů. Jeho smysl pro humor je prozářen hlubokou

lidskou moudrostí, laskavostí a především láskou k vnukovi Kubovi. Každý malý čtenář zde najde vyprávění plná nejen humoru, ale i napětí a fantazie. Text doprovodil nádhernými barevnými obrázky Vladimír Halla.

Matice cyrilometodějská s. r. o., váz., A5, 126 stran, 169 Kč

OSTATNÍ TITULY

OHLÍŽEJ SE ZVESELA!

Anna Boublíková

Laskavé a úsměvné střípky ze života, které zachycují „mravy předválečné Prahy“.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 160x118 mm, 108 stran, 99 Kč

BIBLE - NOVÝ ZÁKON

Vypráví Jiří Hurta

CD s mluvenými texty Nového zákona podle českého ekumenického překladu Bible z roku 1985. Spustitelné pouze v MP3 přehrávačích.

Česká biblická společnost, 440 Kč

**INFORMACE O PŘEDPLATNÉM SVĚTLA NA ROK 2005
BYLY UVEDENY V ČÍSLE 42 NA STR. 16**

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.